

ประทານพรแห่งสรรพาวุธ

เล่ม 8 ในชุดวงแหวนของผู้วิเศษ

MORGAN RICE

วงแหวนของผู้วิเศษ

มอร์แกน ไรซ์

**ประทานพรแห่งสรรพาวุธ เล่ม
8 ในชุด วงแหวนของผู้วิเศษ**

«Lukeman Literary Management Ltd»

ไรซ์ ม.

ประทานพรแห่งสรรพาวุธ เล่ม 8 ในชุด วงแหวนของผู้วิเศษ / ม. ไรซ์ —
«Lukeman Literary Management Ltd», — (วงแหวนของผู้วิเศษ)

ในประทานพรแห่งสรรพาวุธ (หนังสือเล่มที่ 8 ในชุดวงแหวนของผู้วิเศษ)
ธอร์ได้ติดอยู่ภายใต้อำนาจอันท่วมท้นระหว่างพลังความดีกับพลังความชั่วร้าย
ขณะที่แอนโดรนิคัสและราฟีใช้เวทมนต์ด้านมืดทั้งหมดของพวกเขา
เพื่อพยายามบดขยี้ตัวตนที่แท้ของธอร์และเข้าครอบงำ จิตวิญญาณของเขา
ภายใต้มนต์สะกดนี้ ธอร์ต้องต่อสู้อย่างยิ่งยวด ยิ่งใหญ่กว่าที่เขาเคยสัมผัสมา
เขาจะต้องดิ้นรนเพื่อเป็นอิสระจากพ่อและปลดปล่อยตัวเองจากเครื่องผูกมัดของพวกเขา
แต่มันอาจจะสายเกินไป ราชินีเกอร์นโดลินพร้อมกับอลิซแตรและอะเบอร์ธอลได้เสี่ยงภัย
บุกเข้าไปยังดินแดนนี้เพื่อช่วยเหลือธอร์ในการเสาะหาตัวอาร์กอนและปลดปล่อยเขาจากกับดักเวทมนต์
พระนางเห็นเขาเป็นหนทางเดียวที่จะช่วยเหลือธอร์และช่วยเหลืออาณาจักรวงแหวนไว้ได้
แต่นี่เธอร์เวิลด์กว้างใหญ่และไม่น่าไว้วางใจ
แม้แต่การตามหาอาร์กอนก็อาจจะเป็นภารกิจที่สูญเปล่า เจ้าชายริสทรงนำกองทหารยูวชนกระทำการกิจที่
ในการลงไปยังหุบเหวลึกในหุบเขาใหญ่เพื่อตามหาดาบที่หายไป เมื่อเขาเคลื่อนตัวลงมา
พวกเขาเหมือนกับเข้าไปยังอีกโลกหนึ่งที่เต็มไปด้วยสัตว์ประหลาดและเผ่าพันธุ์แปลกประหลาดที่พวกเขา
เจ้าชายเคนดริก อีเร็ค เจ้าชายบรอนสัน
เจ้าชายก็อดฟรีย์ร่วมต่อสู้เพื่อปลดปล่อยพวกเขาจากการทรยศ
ราชาไทร์สและเจ้าหญิงลูอันดาได้เรียนรู้รสชาติของการเป็นผู้ทรยศโดยการรับใช้แอน
ไมโครเฟิลยังคงติดกับอยู่และดิ้นรนที่จะหลุดเป็นอิสระ
และในฉากสุดท้ายที่เหมือนจะหักมุมกลับตาลปัตร เมื่อความลับของอลิสแตรถูกเปิดเผย
ธอร์จะสามารถกลับคืนเป็นตัวของตัวเองได้หรือไม่?
พระนางเจนโดจะตามมาอาร์กอนได้หรือไม่? เจ้าชายริสจะตามหาดาบพบหรือไม่?
โรมุลัสจะทำแผนการของเค้าสำเร็จหรือไม่? เจ้าชายเคนดริก อีเร็ค เจ้าชายบรอนสัน
และเจ้าชายก็อดฟรีย์จะสามารถเผชิญหน้ากับอำนาจที่มีมากมายของทัพอีกฝ่ายได้หรือไม่?
แล้วไมโครเฟิลจะกลับคืนมาหรือไม่?
หรืออาณาจักรวงแหวนจะต้องมีจุดจบด้วยการถูกทำลายสิ้น?
ด้วยการวางนิยายตัวละครที่มีความซับซ้อนเจ๋งเกี่ยวกับในโลก
หนังสือประทานพรแห่งสรรพาวุธ เป็นเรื่องราวของมิตร คนรัก ศัตรูและใจทก้อศวิน
มังกร เล่ห์ เพทุบายการเมือง การวางแผน การโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่
เป็นเรื่องของจิตใจที่แตกสลาย ของการหลอกลวง ความทะเยอทะยานและการทรยศมัน
เป็นเรื่องราวของเกียรติยศและความกล้าหาญ เป็นชะตากรรมและพรหมลิขิต

เป็นเรื่องของเวทมนต์

มันเป็นเรื่องจินตนาการที่จะนำพวกเราไปสู่โลกที่เราจะไม่ลืมเลือนที่จะปรากฏให้เห็นได้กับทุกเพศและทุก

© ไรซ์ ม.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

บทที่ หนึ่ง	10
บทที่สอง	15
บทที่ สาม	19
บทที่ สี่	21
บทที่ ห้า	25
บทที่ หก	27
บทที่ เจ็ด	29
บทที่ แปด	31
บทที่ เก้า	35
Конец ознакомительного фрагмента.	38

มอร์แกน ไรซ์

ประทานพรแห่งสรรพาวุธ

ประทานพรแห่งสรรพาวุธ

(เล่ม 8 ในชุดวงแหวนของผู้วิเศษ)

มอร์แกน ไรซ์

แปลโดย

สาวิตรี เด่นวานิช

ประวัติ มอร์แกน ไรซ์

มอร์แกน ไรซ์ เป็นผู้แต่งหนังสือขายดีอันดับ 1 และเป็นผู้แต่งมหากาพย์แฟนตาซีที่ขายดีที่สุดใน USA Today นิยายชุดวงแหวนของผู้วิเศษ จำนวน 17 เล่ม นิยายชุดขายดีอันดับ 1 บันทึกของแวมไพร์ จำนวน 11 เล่ม (และยังมีเล่มต่อไป) นิยายชุดขายดีอันดับ 1 เรื่อง THE SURVIVAL TRILOGY เรื่องราวระทึกขวัญหลังวันโลกาวินาศ (และยังมีเล่มต่อไป) และนิยายชุดเรื่องราวแฟนตาซีใหม่ล่าสุด กษัตริย์และผู้วิเศษ จำนวน 6 เล่มหนังสือของมอร์แกนมีทั้งรูปแบบเสียงและสิ่งพิมพ์ และได้รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ มากกว่า 25 ภาษา

มอร์แกน ยินดีรับฟังความคิดเห็นของคุณ โปรดเยี่ยมชมเว็บไซต์ www.morganricebooks.com เพื่อสมัครรับข่าวสารทางอีเมล พร้อมรับหนังสือฟรีและของรางวัลมากมาย สามารถดาวน์โหลดแอปฟรีเพื่อรับข่าวสารล่าสุด หรือเชื่อมต่อกับ Facebook และ Twitter โปรดติดตาม!

คำนิยมสำหรับ มอร์แกน ไรซ์

“วงแหวนของผู้วิเศษ มีส่วนผสมทุกอย่างของการประสบความสำเร็จทันที ไม่ว่าจะเป็นโครงเรื่องหลัก โครงเรื่องย่อย ความลึกลับ อัจฉินผู้กล้าหาญ ความสัมพันธ์ที่เบ่งบานพร้อมกับการออกหัก การลอบหลอกลวงและการทรยศ มันจะทำให้คุณเพลิดเพลินได้หลายชั่วโมง และเป็นพื้นที่ชื่นชอบของทุกวัย แนะนำให้มีประจำไว้ในห้องสมุดสำหรับคอนักอ่านเรื่องแฟนตาซี”

—*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

“นิยายมหากาพย์แฟนตาซีที่น่าสนุกสนาน”

—Kirkus REviews

“จุดเริ่มต้นของเรื่องราวที่น่าดึงดูดใจ”

— San Francisco Book Review

“อัดแน่นไปด้วยการผจญภัย...งานเขียนของไรซ์ช่างเข้มข้นและวางโครงเรื่องอย่างมีเหตุมีผล”

— Publishers Weekly

“นิยายแฟนตาซีที่สร้างแรงบันดาลใจ เป็นจุดเริ่มต้นของมหากาพย์นิยายสำหรับวัยรุ่นที่เหมาะสม”

— Midwest Book Review

หนังสือของ มอร์แกน ไรซ์

กษัตริย์และผู้วิเศษ

กำเนิดราชันย์มังกร (เล่ม 1)

กำเนิดความกล้าหาญ (เล่ม 2)

เกียรติยศอันยิ่งใหญ่ (เล่ม 3)

ชุด วงแหวนของผู้วิเศษ

เส้นทางแห่งวีรบุรุษ (เล่ม 1)

การเดินทางแห่งราชา (เล่ม 2)

ชะตาแห่งมังกร (เล่ม 3)

เสียงร่ำร้องแห่งเกียรติยศ (เล่ม 4)

คำปฏิญาณแห่งศักดิ์ศรี (เล่ม 5)

หน้าที่ของผู้กล้า (เล่ม 6)

อำนาจแห่งดาบ (เล่ม 7)

ประทานพรแห่งสรรพาวุธ (เล่ม 8)

นภาแห่งเวทมนตร์ (เล่ม 9)

บันทึกของแวมไพร์

กลายร่าง (เล่ม 1)

ความรัก (เล่ม 2)

การทรยศ (เล่ม 3)

สงวนลิขสิทธิ์ ยกเว้นที่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ของสหรัฐฯ พ.ศ. 2519
ห้ามนำส่วนใดของการเผยแพร่ไปทำซ้ำ แจกจ่ายหรือถ่ายทอดในรูปแบบใด ๆ หรือด้วยความหมายใด ๆ
หรือเก็บบันทึกเป็นข้อมูล หรือระบบสืบค้น โดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้เขียน

หนังสือ ebook นี้ อนุญาตเพื่อความบันเทิงส่วนตัวของคุณเท่านั้น และ ebook เล่มนี้ไม่อาจนำไปขายซ้ำ
หรือยกให้ผู้อื่น หากต้องการแบ่งปันหนังสือเล่มนี้กับผู้อื่น ขอความกรุณาซื้อเพิ่มใหม่เป็นส่วนตัว
หากคุณกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้ และไม่ได้ซื้อ หรือไม่ได้ซื้อในนามของคุณ

ขอความกรุณาส่งคืนและดำเนินการซื้อในนามของคุณ

ขอขอบคุณที่ให้ความเคารพในการทำงานอย่างหนักของผู้เขียน

หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องที่ แต่งขึ้น ชื่อ ตัวละคร ธุรกิจ องค์กร สถานที่ สถานการณ์ และเหตุการณ์ต่าง
ๆ เกิดขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน หรือเป็นการ แต่งขึ้น ความคล้ายคลึงใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับบุคคลจริง
ทั้งที่ยังมีชีวิตหรือเสียชีวิตไปแล้ว เป็นความบังเอิญทั้งสิ้น

Jacket image Copyright RazoomGame, used under license from Shutterstock.com.

“เกียรติของข้าเปรียบได้ดังชีวิต ร่วมรวมกันเป็นหนึ่ง
เมื่อเอาเกียรติแห่งข้าไป ชีวิตนี้ยอมดับสูญ”

--วิลเลียม เชคสเปียร์
ริชาร์ด เล่มที่สอง

บทที่ หนึ่ง

พระนางเควรีนโด้ลีนทรงมุ่งหน้าฝ่าสายลมหนาวที่โหมเข้าตีกระหน่ำปะทะกับพระวรกาย ในขณะที่พระองค์ทรงประทับยืนบริเวณขอบเหวของหุบเขาใหญ่ พระนางทรงย่างพระบาทไปยังสะพานโค้งที่จะใช้ข้ามไปทางเหนือ สะพานในสภาพอ่อนแอจนนี้ถูกปกคลุมไปด้วยน้ำแข็ง มันเป็นสะพานที่ประกอบขึ้นจากเชือกกับไม้เลื้อยและแผ่นไม้กระดานผุ สภาพของมันดูไม่น่าจะรองรับน้ำหนักอะไรไว้ได้ พระนางเควรีนถึงกลับผะ เมื่อทรงเริ่มก้าวพระบาทแรกลงไป

พระนางเควรีนทรงลื่นไถลไปตามทาง พระองค์ทรงพยายามที่จะยึดเข้ากับราวสะพานเอาไว้ สะพานยังคงแกว่งไกวและมันดูเป็นการยากที่มันรับน้ำหนักของพระองค์เอาไว้ได้ พระทัยของพระนางทรงดับวูบ เมื่อทรงเห็นว่าสะพานที่มีสภาพอ่อนเปราะบางนี้เป็นเพียงหนทางเดียวที่จะนำไปพระองค์สู่ด้านเหนือของหุบเขาใหญ่ได้ เพื่อนำพระองค์เข้าสู่ยังดินแดนนี้เธอร์เวิลด์และเพื่อออกตามหาอาร์กอน

พระองค์สามารถทอดพระเนตรเห็นดินแดนนี้เธอร์เวิลด์ได้จากในระยะไกล ในขณะที่หิมะโปรยปรายตกลงเป็นสายอย่างนี้ การข้ามผ่านสะพานนี้ไปยังดูเหมือนเป็นलगร้าย

ลมกรรโชกแรงพัดเข้ามาอย่างกระทันหัน มันทำให้เชือกแกว่งอย่างรุนแรง พระนางเควรีนเอื้อมพระหัตถ์ทั้งสองเข้าจับกับราวสะพาน พร้อมทรุดพระวรกายบนลงพระชานุ ในช่วงขณะหนึ่ง พระองค์มีทรงทราบว่าสามารถยึดมันอยู่หรือจะทรุดข้ามมันไปได้

พระองค์ทรงตระหนักดีว่าเป็นเรื่องที่อันตรายเกินกว่าที่พระองค์เคยทรงคาดคิดไว้ และพวกเขาก็ต้องเสี่ยงชีวิตเพื่อลงมือทำในภารกิจนี้

"ฝ่าบาท?" เสียงหนึ่งเรียกขึ้นมา

พระนางเควรีนทรงหันไป ทอดพระเนตรเห็นอะเบอร์ธอลที่ยืนอยู่ห่างออกไปเพียงไม่กี่ฟุต เขายืนเคียงข้างกับสเตฟเฟน อลิสแตร์และโครทน์ พวกเขาทั้งหมดรอคอยที่จะติดตามพระองค์ไป พวกเขาทั้งห้าคนได้รวมกลุ่มกัน มันดูเป็นการรวมตัวกันที่ไม่เหมือนใครที่ต้องมาอยู่ยังอีกฝั่งหนึ่งบนโลกนี้ เพื่อเตรียมตัวเข้าเผชิญหน้ากับอนาคตที่ไม่แน่นอนและความตายที่รออยู่ ณ เบื้องหน้า

"เราต้องข้ามสะพานนี้จริงๆหรือ?" เขาลถาม

พระนางเควรีนโด้ลีนทรงหันกลับไป และทอดพระเนตรมองไปยังสายลมพร้อมกับหิมะที่โหมตีกระหน่ำอยู่เบื้องหน้า และทรงดึงผ้าขนสัตว์ที่พันอยู่รอบพระองค์ให้แน่นขึ้น ในขณะที่พระวรกายหนาวสั่น

พระองค์ทรงปิดบังความจริงว่า ตามจริงแล้วพระองค์ไม่ได้ทรงต้องการที่จะข้ามสะพานไปเลย พระองค์ไม่ได้ทรงปรารถนาที่จะเดินทางในครั้งนี้อย่างสิ้นเชิง

พระองค์ทรงปรารถนาที่จะหวนกลับไปยังที่สถานที่ปลอดภัย กลับไปยังบ้านเกิดเมื่อในครั้นยามเยาว์วัยคือพระราชวัง เพื่อประทับนั่งอย่างอบอุ่นสบายภายใต้กำแพงหนา

ประทับอยู่หน้ากองไฟและไม่ต้องมาคอยระลึกลึกถึงอันตรายใดๆ ทั้งปวง หรือนึกถึงสิ่งใดที่จะทำให้ทรงวิตกกังวลที่พากันประดังเข้ามาอยู่ในขณะนี้

นับตั้งแต่พระองค์ได้ทรงขึ้นครองราชย์เป็นพระราชินี

แต่ตามจริงแล้ว พระองค์ทรงไม่สามารถกระทำเช่นนั้นได้ ไม่มีพระราชวังอีกแล้ว

ชีวิตยามเยาว์วัยได้ผ่านพ้นไปแล้วและพระองค์ทรงเป็นพระราชินีแล้ว

อีกทั้งในขณะนี้พระนางก็ทรงมีว่าที่พระโอรสน้อยที่รอคอยการดูแลและมีทั้งว่าที่พระสวามีที่ยังคงอยู่ที่ไหนสักแห่ง

และพวกเขาก็ต้องการตัวพระนาง สำหรับธอร์กรินแล้วหากมีความจำเป็น

พระนางก็สามารถเสด็จเข้าสู่กองไฟให้เขาได้ พระนางเควรีนทรงรู้สึกมันพระทัยว่า มันเป็นเรื่องที่ต้องกระทำ

พวกเขาก็ต้องการตัวอาร์กอน ไม่ใช่มีเพียงพระองค์เองหรือธอร์เท่านั้น

แต่เป็นอาณาจักรวงแหวนทั้งหมด พวกเขาไม่ได้เพียงจะต้องต่อกรกับแอนโดรนิคัส

แต่ยังคงต่อสู้กับเวทมนตร์ที่มีอำนาจแข็งแกร่ง ซึ่งมันมีอำนาจพอที่จะหลอกให้ธอร์ติดกับ และหากไม่มีอาร์กอน

พระนางทรงไม่ทราบว่าจะพวกเขจะสามารถต่อสู้ผ่านพ้นมันไปได้หรือไม่

"ใช่" พระนางตรัสตอบ "เราต้องไป"

พระนางเควรีนทรงเตรียมตัวที่จะก้าวไปข้างหน้า แต่เวลานี้ สเตฟเฟนเร่งมาข้างหน้าและขวางเธอเอาไว้

"ฝ่าบาท ได้โปรดให้ข้าพระองค์ได้นำทางไปก่อนเถิด" เขากล่าว

"เราไม่รู้ว่ามีความน่ากลัวอะไรรอเราอยู่บนสะพานแห่งนี้"

พระนางเกร็นโดลินรู้สึกประทับใจจากการซ่อนอาสาของเขา
แต่ทรงเอื้อมพระหัตถ์ผลักเขาออกไปด้านข้างอย่างแผ่วเบา

"ไม่" พระนางตรัส "ข้ามศควไป"

พระองค์ทรงไม่รอช้า ทรงก้าวไปข้างหน้าและทรงจับเข้ากับเชือกของราวสะพานอย่างมั่นคง

ขณะที่พระนางทรงก้าวไปได้หนึ่งก้าว

ทรงรู้สึกชะงักด้วยความหนาวเย็นเยือกของน้ำแข็งที่ผ่านเข้ามาสู่พระหัตถ์

ความรู้สึกสะท้อนจากความเหน็บหนาวที่ตรงเข้ามาสู่ฝ่าพระหัตถ์และพระกร

พระองค์ทรงสูญหายใจลึก

ไม่แน่ว่าพระทัยว่าพระองค์จะสามารถยืนหยัดอยู่ได้

ลมกระโชกแรงเข้ามาอีกระลอกหนึ่ง

มันพัดจนสะพานแกว่งไกวไปมาทำให้พระนางต้องบีบพระหัตถ์จับราวสะพานให้แน่นขึ้นและอดทนกับความเจ็บปวดที่มาจาก

พระนางทรงพยายามต่อสู้ที่จะทรงตัวอย่างเต็มกำลัง

ขณะที่พระบาทลื่นไถลอยู่บนแผ่นกระดานที่ปกคลุมไปด้วยน้ำแข็ง

สะพานถูกแกว่งอย่างแรงไปทางซ้าย

และชั่วขณะนั้นเอง พระนางทรงแน่วพระทัยว่าจะต้องตกลงไปจากด้านข้างสะพาน แต่สะพานก็ปรับสมดุล

โดยเหวี่ยงตัวแกว่งกลับมาอยู่อีกด้านหนึ่ง

พระนางทรงสูญอยู่บนพระชนาอีกครั้งพระองค์ทรงเดินทางไปได้ไม่เกินสิบฟุตและทรงรู้สึกว่าการที่พระทัยในทรงออกถูกตี

จนพระองค์แทบจะไม่สามารถหายใจได้ และพระหัตถ์ก็รู้สึกชาจนแทบไม่หลงเหลือความรู้สึก

พระนางทรงปิดพระเนตรและทรงสูญหายใจเข้าลึก

ทรงนึกถึงธอร์

พระองค์นึกถึงภาพใบหน้าของเขาในทุกมุมมอง

พระองค์ทรงทวนระลึกถึงความรักที่พระนางมีต่อเขา

ความตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะปลดปล่อยเขา ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม

พระนางเกร็นโดลินทรงเปิดพระเนตรและบังคับพระวรกายให้ก้าวไปข้างหน้าอีกหลายก้าว

พระองค์ทรงยึดเชือกสะพานไว้แน่นและตั้งมั่นว่าจะไม่หยุดภารกิจในครั้งนี้

ไม่ว่าอะไรก็ตาม

แม้จะมีทั้งสายลมและหิมะที่สามารถดันพระนางให้จมน้ำลึกไปยังก้นบึงของหุบเขา แต่พระองค์มิได้ทรงใส่พระทัย

มันไม่เกี่ยวกับตัวพระนางอีกแล้ว

มันเกี่ยวกับความรักในชีวิตของพระองค์

เพื่อเขาแล้วพระนางสามารถทำได้ทุกอย่างไม่ว่าอะไรก็ตาม

พระนางเกร็นโดลินรู้สึกถึงน้ำหนักที่เปลี่ยนไปจากสะพานด้านหลังของพระองค์และทรงชำเลืองเห็นสเตฟเฟน

อะเบอร์ธอล

อลิสแตร์และโครห์นตามมาด้านหลัง

โครห์นลื่นไถลอยู่บนฝ่าเท้าของเขา

ในขณะที่เขาพยายามเร่งฝีเท้าผ่านคนอื่นๆ ที่โซเซไปมาจนกระทั่งมาอยู่ด้านข้างของพระนางเกร็นโดลิน

"ข้าไม่รู้ว่าจะทำมันได้ไหม"

อะเบอร์ธอลตะโกนออกมาด้วยน้ำเสียงแข็งขัน

หลังจากก้าวเดินไม่กี่ก้าวด้วยอาการสั่นเทา

เขายืนอยู่ตรงนั้น

ลำแขนสั่นระริก

ขณะที่กำลังพยายามยึดเชือกไว้แน่น

เขาเป็นชายแก่ที่อ่อนกำลังที่แทบจะไม่สามารถจะยืนหยัดอยู่ได้

"ท่านทำมันได้แน่"

อลิสแตร์กล่าวเดินก้าวเข้ามาอยู่ด้านข้างเขาแล้ว เอาแขนโอบล้อมช่วงเอวของเขาไว้

"ข้าอยู่ตรงนี้ อย่างกังวลไปเลย"

อลิสแตร์เดินไปกับเขา ช่วยให้เขาก้าวไปข้างหน้า ในขณะที่ทั้งกลุ่มกลับมาเดินอีกครั้งมุ่งหน้าไปไกลขึ้น

ไปตามทางเดินบนสะพาน เดินไปที่สะพาน

พระนางเกร็นโดลินรู้สึกประหลาดใจอีกครั้งกับพลังกำลังของอลิสแตร์ในการเผชิญหน้ากับความลำบาก

อารมณ์สงบและเป็นธรรมชาติ

ความปราศจากความกลัวใดๆของเธอ

แล้วมันเหมือนกับว่าเธอสามารถปล่อยผ่านพลังออกมาอย่างที่พระนางเกร็นโดลินไม่อาจเข้าใจได้

พระนางไม่สามารถอธิบายได้ว่า

ทำไมพระองค์จึงรู้สึกใกล้ชิดกับนางเช่นนี้

มันเป็นเวลาเพียงสั้นๆ

ที่พระนางได้รู้จักกับเธอและทรงรู้สึกราวกับว่าเธอเป็นเหมือนน้องสาว

ทรงรู้สึกถึงความแข็งแกร่งจากการที่มีเธออยู่ตรงหน้า รวมไปถึงสเตฟเฟน

สายลมได้สงบนิ่งลงและพวกเขาก็ได้มีช่วงเวลาที่ดีพักหนึ่ง

ภายในไม่ช้า

พวกเขาก็เข้ามาถึงจุดกึ่งกลางของสะพานและสามารถเดินทางได้เร็วขึ้น

ในตอนนั้นพระนางเกร็นโดลินเริ่มรู้สึกคุ้นเคยกับแผ่นไม้กระดานอันแสนลื่นนี้

ใหญ่ได้ปรากฏขึ้นอยู่ห่างไปไม่เกินห้าสิบฟุตและพระทัยของพระนางก็เริ่มรู้สึกดีและเปี่ยมไปด้วยความหวัง

ว่าท้ายที่สุดแล้ว พวกเขาก็สามารถทำมันได้สำเร็จ

สายลมระลอกใหม่พัดโหมกระหน่ำเข้ามาอีก

ครั้งนี้มันรุนแรงกว่าทุกครั้ง

มันแรงจนกระทั่งพระนางเกร็นโดลินทรงบังคับให้ตัวเองทรุดตัวลงยังราชนูและ

ยึดเชือกเอาไว้แน่น

ด้วยมือทั้งสองพระองค์ ทรงเกาะมันแน่นเท่าชีวิต ในขณะที่สะพานแขวนแกว่งขึ้นไปเกือบเก้าสิบองศา จากนั้นจึงแกว่งลงกลับมาอย่างรุนแรง พระนางรู้สึกถึงแผ่นกระดานที่หลุดออกจากพระบาทของพระองค์ และทรงกรีดร้อง เมื่อพระขงษ์(ซา)ของพระองค์จมไปยังแผ่นที่เปิดอยู่ของสะพาน พระขงษ์ของพระองค์ติดอยู่ลึกลงไปจนถึงพระอุระ(ต้นขา) พระองค์ทรงบิดตัวไปมา แต่ไม่สามารถจะออกมาได้

พระนางเกร็นโดลินทรงหันไปทอดพระเนตรยังอะเบอร์ธอลที่มีกำลังหลุดจากการยึดกับราวสะพานและหลุดจากอลิส เธอเริ่มที่จะไถลลื่นไปยังด้านข้างของสะพาน อลิสแต่รีบตอบสนองโดยทันที

นางเอื้อมมือเข้าไปจับข้อมือของเขอย่างแน่น พร้อมดึงเขากลับมาทันเวลา ก่อนที่เขาจะตกลงไปยังด้านข้างสะพาน

อลิสแต่รีชะโงกตัวไปยังขอบสะพาน เธอจับมันเอาไว้มัน

ในขณะที่อะเบอร์ธอลยังโคลงตัวไปมาอยู่ด้านล่างของเธอ ไม่มีอะไรมาคั่นกลางระหว่างเขากับกันบังของหุบเขา

อลิสแต่รีรู้สึกเครียดและพระนางเกร็นก็ทรงภาวนาให้เชือกไม่ขาดลงไป พระนางรู้สึกหมดหนทางแล้ว

ที่ต้องติดกับเหมือนที่ทรงเป็นอยู่ พระขงษ์ฝังอยู่กับแผ่นกระดาน พระหทัยของพระนางเต้นกระหน่ำอย่างรุนแรง

ในขณะที่พระองค์ทรงดิ้นรนที่จะหลุดออกมา

สะพานแกว่งไกวอย่างบ้าคลั่งและอลิสแต่รีกับอะเบอร์ธอลก็โคลงตัวตามมันไปด้วย

"ปล่อยข้าไป" อะเบอร์ธอลตะเบ็งเสียงลั่น "ช่วยตัวเจ้าเองเถิด"

ไม่ทำของอะเบอร์ธอลลื่นหลุดจากมือ มันหล่นลงไป ตะหวัดหมุนตัวจากท้องฟ้าแล้วตกลงไปยังเบื้องล่าง ดำดิ่งลึกลงไปสู่ห้วงลึกของหุบเขาใหญ่ ตอนนี้สิ่งที่เขาเหลือทิ้งหมดก็มีเพียงไม้คทาที่มีดอยู่ข้างหลังของเขา

"ท่านจะต้องไม่เป็นอะไร" อลิสแต่รีกล่าวยังสงบ

พระนางเกร็นรู้สึกประหลาดใจที่เห็นว่าอลิสแต่รียังมีท่าทางสงบเย็นและมั่นใจ

"จงมองเข้ามาในดวงตาของข้า!" อลิสแต่รีบอกเขอย่างหนักแน่น

"อะไรหรือ?" อะเบอร์ธอลกรีดร้อง ส่งเสียงลั่นไปพร้อมกับสายลม

"จงมองเข้ามาในดวงตาของข้า"

อลิสแต่รีออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงที่แผ่ความแข็งแกร่งอยู่ในนั้น

มันมีอะไรบางอย่างเกี่ยวกับน้ำเสียงของเธอเวลาใช้ออกคำสั่ง

อะเบอร์ธอลมองมายังเธอ

ดวงตาของพวกเขาประสานกัน

พระนางเกร็นโดลินทรงเฝ้ามองแสงเรืองรองที่ออกมาจากดวงตาของอลิสแต่รีที่มันส่องแสงผ่านเข้าไปสู่ดวงตาของอะเบอร์ธอล

พระองค์ทรงเฝ้ามองโดยไม่อยากจะเชื่อกับสิ่งที่เห็น

และเมื่อแสงเรืองรองที่ปล่อยออกมานั้น

อลิสแต่รีชะโงกตัวของนางออกไปและกระซอกตัวเขาขึ้นมา นางนำเขากลับขึ้นมาบนสะพานได้สำเร็จ

อะเบอร์ธอลตะลึงนัยอยู่ตรงนั้น เขาหายใจอย่างแรงและมองขึ้นมาที่อลิสแต่รีอย่างฉงนใจ ทันใดนั้นเอง

เขาก็หันมาจับเขากับเชือกที่ราวสะพานด้วยมือทั้งสอง ก่อนที่สายลมพัดแรงอีกกระลอกหนึ่งจะพัดผ่านเข้ามา

"ฝ่าบาท" สเต็ฟเฟนตะโกน

เขาถูกเข้าอยู่เหนือพระนางแล้วเอื้อมมือไป ดึงยังส่วนไหล่และกระซอกขึ้นมาอย่างเต็มแรง

พระนางเกร็นเริ่มรู้สึกหลุดออกจากแผ่นไม้อย่างช้าๆ แต่ ในขณะที่พระนางไถลที่จะหลุดออกมาได้

พระองค์ก็ลื่นหลุดไปจากอุ้งมือที่เต็มไปด้วยน้ำแข็งและตกลงมายังตำแหน่งที่พระองค์เคยอยู่

ฝังตัวลงไปลึกขึ้นกว่าเดิม

ทันใดนั้น แผ่นไม้อันที่สองที่อยู่ด้านล่างของพระนางก็แตกและติดตัวขึ้นมา

พระนางส่งเสียงร้อง

ในขณะที่ทรงรู้สึกว่าร่างของพระองค์ทรงดำดิ่งลงไป

พระนางเกร็นเอื้อมพระหัตถ์ขึ้นมาจับเข้ากับเชือกด้วยพระหัตถ์ข้างหนึ่ง

และจับเข้ากับข้อมือของสเต็ฟเฟนอีกข้างหนึ่ง

พระองค์รู้สึกราวกับว่าไหล่ของพระองค์หลุดออกจากเบ้า

ในขณะที่พระวรกายห้อยแกว่งไปมาในอากาศ

สเต็ฟเฟนในขณะนี้ก็ห้อยตัวอยู่เช่นกัน

ตัวของเขาเอนไปยังขอบด้านหนึ่งของสะพาน

ขาของเขาพันกันอยู่ด้านหลัง

เขาเสียงชีวิตเพื่อช่วยพระนางจากการตกจากสะพาน เชือกที่อยู่ด้านหลังเขาคือสิ่งเดียวที่รั้งเขาให้ลอยอยู่ได้

ใครท่นส่งเสียงร้องดังขึ้นและกระโจนไปข้างหน้า

พร้อมกับแผ่เงาของมันเป็นเงาผ้าขนสัตว์ซึ่งเป็นฉลองพระองค์ของพระนางเกร็น

มันดึงพระองค์ขึ้นมาอย่างเต็มแรง พร้อมกับส่งเสียงคำรามและร้องครวญคราง

พระนางเกร็นถูกยกขึ้นมาอย่างช้าๆ

ทีละนิดๆ

จนกระทั่งพระนางสามารถจับเข้ากับแผ่นไม้ด้านบนของสะพาน

พระองค์ทรงดึงพระวรกายขึ้นมาและทรงล้มตัวลงชนากับพื้น ก็พระพักตร์ลง ทรงหายใจหอบหนัก

ใครหน้เข้ามาเลียยังพระพักตร์ของพระนางช้าแล้วช้าเล่า พระนางทรงหายใจและรู้สึกขาบซึ่งไปกับมัน และกับสตีเฟนผู้ทีในขณะนี้ได้ล้มตัวลงนอนแผ่ด้านข้างพระนาง พระองค์ทรงรู้สึกมีความสุขที่ยังคงมีพระชนม์ชีพอยู่ และรอดพ้นจากความตายอันน่ากลัว

แต่ในทันใดนั้นเอง พระนางเกร็นโดลินก็ทรงได้ยินเสียงดังแหลมของการแตกตื่น และทรงรู้สึกว่ทั้งสะพานสั่นไหว พระนางทรงรู้สึกถึงความเย็นเยือกในสายพระโลหิต ขณะที่พระองค์ทรงหันไปทอดพระเนตรด้านหลัง เชือกที่ยึดสะพานทางกับด้านหุบเขาได้ขาดสะบั้นลง

ทั้งสะพานกระตุกขึ้นมาและพระองค์ทรงทอดพระเนตรดูด้วยความหวาดกลัว เมื่อเชือกอีกทางด้านหนึ่งทำให้สะพานดูเหมือนกับแขวนอยู่กับเส้นด้าย เชือกนั้นก็ขาดผิงลงมาด้วย พวกเข่าทั้งหมดต่างกรีดร้อง เมื่อครั้งหนึ่งของสะพานหลุดออกมาจากกำแพงทางด้านหุบเขา สะพานเหวี่ยงตัวอย่างรวดเร็ว อย่างที่พระนางเกร็นแทบหยุดหายใจ ในขณะที่พวกเขาลอยละลืออยู่กลางอากาศ มุ่งหน้าไปยังทิศที่ห่างออกไปจากกำแพงของหุบเขาใหญ่

พระนางเกร็นทรงทอดพระเนตรขึ้นไปเห็นกำแพงหินที่กำลังตกลงมายังพวกเขาอย่างเลื่อนลอย และพระนางทรงรับรู้ได้ว่า เมื่อนั้นเอง พวกเขาทั้งหมดจะต้องตายจากการปะทะในครั้งนี้ ร้างของพวกเขาก็ถูกบดอัดชย และแม้ใครก็ตามที่รอดไปจากนี้ได้ก็จะตกลง จมตึงสู่เบื้องล่าง ไปสู่ความลึกของโลกลนี้

“มวลหิน จงเปิดทาง! ข้าขอส่งเจ้า!”

เสียงตะโกนดังลั่นมาแผ่วไว้ด้วยน้ำเสียงแห่งผู้มีอำนาจแห่งการกำเนิดโลก เสียงที่ไม่เหมือนเสียงใดที่พระนางเกร็นเคยได้ยินมาก่อน

พระนางทรงทอดพระเนตรเห็นอลิสแตร์ที่เกาะเข้ากับราวเชือกไว้แน่นเพียงมือข้างเดียว เกาะไว้อย่างมั่นคงปราศจากความกลัวต่อหน้าผาที่พวกเขากำลังจะพุ่งเข้าชน จากฝ่ามือของอลิสแตร์มีลำแสงสีเหลืองกระจายออกมา และ ในขณะที่พวกเขาเร่งเข้ามาใกล้กับผ่นหน้าผา ในขณะที่พระนางเกร็นกำลังทำพระทัยกล้ำรับมือกับการพุ่งเข้ากระแทก พระนางต้องทรงประหลาดพระทัยอย่างยิ่งกับสิ่งที่เกิดขึ้นต่อมา

สิ่งที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา คือ มวลก้อนหินแข็งๆ ที่มาจากหุบเขา จู่ๆกลับเปลี่ยนสภาพไปเป็นหิมะ เมื่อเข้าปะทะกับพวกเขา

พระนางเกร็นโดลินไม่ได้ทรงรู้สึกถึงกระตุกที่แตกร้าวอย่างที่ทรงคาดไว้เบื้องต้น แต่กลับเป็นความรู้สึกที่ทั้งพระวรกายผ่านกลืนหายเข้าไปกับกำแพงแห่งแสง กำแพงแห่งหิมะอันอ่อนนุ่ม มันทนาวเย็น แต่ก็หุ้มห่อพระองค์ไว้อย่างสมบูรณ์ มันเข้าไปในดวงพระเนตร พระนาสิกและพระกรรณ แต่มันไม่ได้ทำให้พระองค์เจ็บปวด

พระนางยังคงมีชีวิตอยู่

พวกเขาทั้งหมดต่างห้อยตัวอยู่ตรงนั้น เชือกห้อยอยู่จากด้านบนของหุบเขา ต่างก็ถูกผิงลงในกำแพงแห่งหิมะ

และพระนางเกร็นโดลินก็ทรงรู้สึกว่ามีมืออันแข็งแกร่งเข้ามาจับเข้ากับข้อพระกรของพระองค์ อลิสแตร์ มือของนางมีความอบอุ่นอย่างประหลาด แม้ในยามอากาศเย็นเยือกแข็งเช่นนี้

อลิสแตร์ได้กระซิบถึงคนอื่นๆขึ้นมาด้วยเช่นกัน และเพียงเวลาไม่นาน ทุกคนรวมไปถึงใครหน้ก็กลับขึ้นมาได้จากการดึงของเธอ ซึ่งเธอเป็นฝ่ายเชือกอย่างราวกลับว่ามันเป็นเรื่องง่ายดาย

ในที่สุด พวกเขาก็มาถึงจุดสูงสุดด้านบน

พระนางเกร็นทรงล้มพระวรกายลงบนพื้นตรงส่วนที่อยู่ห่างออกไปจากหุบเขา ในวินาทีถัดมา

เชือกส่วนที่เหลืออยู่ก็ขาดสะบั้นลง และส่วนที่เหลือของสะพานแขวนก็ล้วยหล่นดังลงสู่ด้านล่าง

เหวี่ยงตัวไปท่ามกลางหมอก ลงยังด้านล่างของหุบเขาลึก

พระนางเกร็นโดลินทรงแผ่พระวรกายอยู่ตรงนั้น ทรงหายใจแรง

และทรงรู้สึกขาบซึ่งที่ได้มาอยู่ที่พื้นแผ่นดินอีกครั้ง ยังทรงจดจ่กับสิ่งที่เพิ่งจะเกิดขึ้น พื้นดินนั้นเย็นเยือก

ปกคลุมไปด้วยน้ำแข็งและหิมะ แต่อย่างไรก็ดี มันก็เป็นพื้นดินที่แข็งแกร่ง

พระนางได้หลุดออกมาจากสะพานแขวนนั้นแล้ว และยังคงมีพระชนม์ชีพอยู่ พวกเขาทำมันได้สำเร็จ

เรื่องนี้ต้องขอบคุณอลิสแตร์

พระนางเกร็นโดลินทรงหันไปทอดพระเนตรยังอลิสแตร์ด้วยความรู้สึกแปลกพระทัยปนกับความเคารพ

พระองค์ทรงรู้สึกเกินไปกว่าความขาบซึ่งถึงการมีเธออยู่เคียงข้าง

พระองค์ทรงรู้สึกเหมือนว่าเธอเป็นเสมือนน้องสาวที่ไม่เคยมีมาก่อน

และพระนางเกร็นทรงมีความรู้สึกว่พระองค์ยังมีได้ทรงเริ่มเห็นพลังอันล้าลึกของอลิสแตร์อย่างแท้จริง

พระนางเกร็นทรงคิดไม่ออกว่าจะหวนกลับไปยังดินแดนของอาณาจักรวงแหวนได้อย่างไร
เมื่อทรงกระทำการกิจที่นี้เสร็จลงแล้ว แม้ว่าพวกเขาจะสามารถหาตัวอาร์กอนจนเจอและพากันกลับ
และเมื่อพระนางทอดพระเนตรไปยังกำแพงหิมะอันมหิฬาร ณ เบื้องหน้ากับทางเข้าไปยังดินแดนนี้เธอร์เวิร์ด
พระองค์ทรงดำดิ่งกับความรู้สึกที่ว่า อุปสรรคที่ยากที่สุดกำลังรอพวกเขาอยู่ข้างหน้า

เจ้าชายริสทรงหันมาจ้องกลับไปยังครีอก ผู้ซึ่งกำลังจ้องกลับมาด้วยท่าทางท้าทายอย่างที่เคย
ครีอกได้กลายมาเป็นอุปสรรคอย่างยิ่งสำหรับเจ้าชายริส เขาจะฝ่าฝืนคำสั่งในทุกๆ ครั้ง
เขาพยายามท้าทายอำนาจของพระองค์ในทุกสถานการณ์ เจ้าชายจะริสทรงเริ่มที่จะหมดความอดทนไปกับเขา
"ข้าจะทำมันเอง" เจ้าชายริสทรงยืนกราน "โดยลงไปถึงข้างล่างของหุบเขา"
คนอื่นๆ ต่างอ้าปากค้าง และครีอกก็ยกมือขึ้นมาวางบนสะโพกด้วยหน้าตาบูดบึ้ง
"ท่านวิปลาสไปแล้ว" เขากล่าว "ไม่เคยมีใครลงไปถึงยังกันบึงของหุบเขาใหญ่"
"ไม่มีใครรู้ว่ามันจะมีกันบึงอยู่หรือไม่?" เซอร์น่าเข้ามาเสริม
"พวกเราทุกคนรู้ว่าดาบได้ถูกตกลงไปกับก้อนเมฆ และอาจจะกำลังดำดิ่งตกลงเรื่อยๆ ขณะที่เรากำลังพูดอยู่นี้"
"ไรสละ" เจ้าชายริสทรงคิดคำนึง "ทุกสิ่งจะต้องมีกันบึง แม้แต่ท้องทะเลก็ตาม"
"แล้วถึงแม้ว่ามันจะมีกันบึง" ครีอกได้ตอบกลับมา "แล้วมันจะมีผลดีกับพวกเราอย่างไร?
ถ้ามันลึกลงไปขนาดที่พวกเราไม่สามารถมองเห็นหรือได้ยินมัน? มันจะใช้เวลาหลายวันหรือหลายสัปดาห์"
"นี่ยังไม่ได้รวมถึงการไต่ลงเขาที่ไม่ธรรมดา" เซอร์น่ากล่าว "ท่านไม่เห็นหน้าผานี้หรือ?"
เจ้าชายริสทรงหันไปสำรวจยังหน้าผา
มันเป็นกำแพงหินที่ดูเก่าแก่ของหุบเขาที่บางส่วนถูกปกคลุมไว้ด้วยหมอกที่หนูนาน
มันดูเหมือนเป็นทางตรงที่ดึงดูดลงไป พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาพูดถูก มันคงไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ แต่กระนั้น
พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาไม่มีทางเลือกอื่น
"มันยิ่งแย่ไปกว่านั้น" เจ้าชายริสทรงได้ตอบ "กำแพงของหน้าผายังมีความลื่น
เพราะว่าปกคลุมไปด้วยหมอก และถึงแม้ว่า เราจะลงไปถึงส่วนล่างได้ เราก็อาจจะกลับขึ้นมาไม่ได้"
พวกเขาทุกคนต่างจ้องมองไปที่พระองค์อย่างงุนงง
"ถ้าอย่างนั้น ตัวพระองค์เองก็เห็นด้วยที่ว่า มันเป็นเรื่องบ้าคลั่งที่เราจะต้องไต่ลงไป" ครีอกเอ่ย
"ข้าเห็นด้วยที่มันเป็นเรื่องบ้าคลั่ง" เจ้าชายริสตรัส พระสุรเสียงดังก้องกังวานไปด้วยอำนาจและความเชื่อมั่น
"แต่ความบ้าคลั่งคือสิ่งที่เรามีมาตั้งแต่เกิด พวกเราไม่ใช่แค่ผู้คนธรรมดา
พวกเราไม่ใช่เพียงประชาชนธรรมดาของอาณาจักรวงแหวน พวกเราเป็นเผ่าพันธุ์ที่พิเศษ พวกเราเป็นทหาร
พวกเราเป็นนักรบ พวกเราเป็นสมาชิกของกองทหารยูซัน พวกเราได้ให้คำปฏิญาณสาบานมัน
พวกเราสาบานว่าจะไม่ละทิ้งงานเพียงเพราะว่ามันยากเกินไป หรืออันตรายเกินไป
ไม่เคยจะลังเลในความยากลำบากที่แม้จะมีอันตรายกับตนเอง
นั่นมันเป็นเรื่องของพวกอ่อนแอที่ต้องคอยหลบซ่อน เป็นพวกที่ขลาดที่ไม่ใช่พวกเรา
นั่นคือสิ่งที่ทำให้พวกเราเป็นนักรบ มันคือแก่นแท้ของความกล้าหาญของอาจ
พวกเจ้าได้พากันมาทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าตนเอง เพราะว่ามันคือสิ่งที่ถูกต้อง เป็นสิ่งที่มิเกียรติ
หรือแม้ว่ามันจะเป็นไปไม่ได้ สุดท้ายแล้ว มันไม่ใช่ความสำเร็จที่ทำให้เรามีความกล้าหาญ
แต่ความพยายามที่จะทำมันขึ้นมา ที่มันยิ่งใหญ่กว่าตัวของเราเอง นี่คือนิสัยที่พวกเราเป็น"
จากนั้น ความเจียบงนั้นก็เข้าปกคลุม เสียดเสียดสีของลมพัดผ่านไป
คนอื่นๆ ก็พากันไต่ร่องถึงถ้อยคำของพระองค์
"ข้าจะไปกับเจ้าชายริส" อินดรากล่าว
"ข้าด้วย" เอลเด็นพูดเสริม พร้อมกับก้าวเข้ามาข้างหน้า
"และตัวข้าด้วย" โอคอนเนอร์พูดเสริม พร้อมกับก้าวมาอยู่เคียงข้างเจ้าชายริส
คอนเวนเดินออกมาอย่างเจียบๆ เข้ามาด้านข้างของเจ้าชายริส
เขากำด้ามดาบไว้แน่นและหันหน้าเผชิญหน้ากับทุกคน "เพื่อธอร์กริน" เขากล่าว "ข้าจะไปให้ถึงสุดขอบโลก"
เจ้าชายริสรู้สึก มีความกล้าขึ้นมา เมื่อเขาได้พยายามและมีกองยูซันทหารอยู่เคียงข้างคนพวกนี้ได้
ใกล้ชิดพระองค์ราวกับเป็นสมาชิกครอบครัวผู้ที่เสี่ยงตายกับพระองค์จนมาถึงสุดขอบอาณาจักรจักรวรรดิพวกเขาทั้งห้ายืนอยู่
บ่าที่สมาชิกอีกสองคนคือครีอกและ เซอร์น่า เจ้าชายริสทรงสงสัยว่าพวกเขาจะไปด้วยกันหรือไม่
เขาก็จะมาช่วยเสริมแรงแก่พระองค์ แต่หากว่าพวกเขาต้องการจะหันหลังกลับก็ปล่อย
ให้มันเป็นไปพระอิมจะไม่ตรัสซ้ำสอง
ครีอกและเซอร์น่ายืนอยู่ตรงนั้นมองจ้องกลับไปด้วยความไม่แน่ใจ
"ข้าเป็นผู้หญิง" อินดรากล่าวกับพวกเขา "พวกเจ้าล้อเลียนข้ามาก่อน แต่กระนั้น
ข้าก็ยังผาดเตรียมพร้อมสำหรับความท้าทายแห่งนักรบ ในขณะที่พวกเจ้าต่างก็มีมดกล้ำ
แต่ทำได้เพียงแค่อยอกล้อและหาจกแล้ว"
เซอร์น่าทำเสียงคำรามและรู้สึกรำคาญ เขาได้ผมยาสีน้ำตาลไปด้านหลัง เขามีดวงตาขนาดเล็กและห่าง เขา
ก้าวมาข้างหน้า

"ข้าจะไปด้วย" เขากล่าว " แต่ข้าทำเพื่อธอร์กรินเท่านั้น"

ครีอกเธอเป็นคนเดียวที่ยังคงยืนอยู่ตรงนั้น ใบหน้าเขาเป็นสีแดงและมีท่าทางแข็งขึ้น

"พวกเจ้าเป็นพวกโง่เง่าเสียจริง" เขากล่าว "พวกเจ้าทุกคนเลย"

แต่กระนั้น เขาก็ก้าวมาข้างหน้าเพื่อมารวมกลุ่ม

เจ้าชายริสทรงพอพระทัย
มันไม่เหลือเวลาให้เสียอีกแล้ว

ทรงหันกลับไปนำพวกเขาสู่ขอบเหวของหุบเขาใหญ่

*

เจ้าชายริสเกาะตัวอยู่ด้านข้างของหน้าผา ขณะที่ก้าวลงไปทีละน้อย คนอื่นๆอยู่ห่างไปข้างบนหลายฟุต
พวกเขาค่อยๆเคลื่อนลงมาด้วยความเจ็บปวด ขณะที่พวกเขาอยู่อย่างนั้นมาเป็นเวลาหลายชั่วโมง

พระทัยของเจ้าชายริสโหมติกระหน้า เมื่อพระองค์ทรงปีนลงและพยายามยึดพระบาท แน่นอยู่บนหน้าผา
ข้อพระหัตถ์แสบและขาไปด้วยความหนาวเย็น พระบาทของพระองค์ไถลไปบนก้อนหินลื่น

พระองค์ไม่ได้ทรงคาดว่ามันจะยากลำบากขนาดนี้

พระองค์ทอดพระเนตรลงไปและพยายามสำรวจไปยังภูมิประเทศ ทรงเห็นถึงสภาพของก้อนหินต่างๆ
และทรงสังเกตเห็นว่าบริเวณด้านล่างมีทั้งก้อนหินที่เป็นแนวตรงตั้งลงไปและมีความราบเรียบ

ที่มันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะปีนลงไปได้

ส่วนอีกที่หนึ่งก็ปกคลุมไปด้วยตะไคร่น้ำหนาหิบบ้างและบางที่ก็เป็นทางลาดชันที่มีหินรูปร่างเป็นฟันหยัก

เป็นรอยร้าวแหว่ง มีช่องโหว่เต็มไปด้วยซอกและรอยแตกที่จะใช้เท้าแทรกเข้าไปหรือใช้มือจับได้

พระองค์ได้ทรงเห็นเชิงผาที่ยื่นออกมาเป็นช่วงๆ เพื่อให้ทำการหยุดพักได้

แต่กระนั้นการปีนผาได้พิสูจน์แล้วว่ามันยากเกินกว่าที่ประเมินเอาไว้เมฆหมอกที่มีอยู่อย่างต่อเนื่องได้ปิดบังสภาวะทัศนวิสัย
พระองค์พบว่ามันเป็นการยากที่จะหาตำแหน่งให้วางเท้าลงได้อย่างไม่ต้องกล่าวถึงเวลาหลังจากการปีนเขาลงไปสู่ก้นบึงที่แม้
แต่ก็ยังคงมองไม่เห็นส่วนที่เหลือที่สุดนั้นเลย

ภายในพระทัยของพระองค์นั้น ทรงเต็มไปด้วยความหวาดกลัว พระศอล่าของพระองค์แห้งผาก
และส่วนหนึ่งข้างในนั้นก็ทรงสงสัยว่าพระองค์ได้กระทำความผิดอันใหญ่หลวง

แต่พระองค์เลือกที่จะไม่แสดงความกลัวแก่คนอื่น

เมื่อธอร์ได้จากไปแล้ว

พระองค์จะต้องเป็นผู้นำในตอนนั้น

พระองค์จะต้องเป็นตัวอย่างที่ดี

พระองค์รู้ว่าการกระทำตามความกลัวย่อมไม่เกิดผลดีใดๆขึ้นเลย

พระองค์จะต้องมีความเข้มแข็งและมีสมาธิ

พระองค์ทรงรู้ว่าความกลัวจะบดบังความสามารถของพระองค์

พระหัตถ์ของเจ้าชายริสสั่นเทา

ในขณะที่ทรงพยายามทรงตัวอยู่

พระองค์ทรงบอกกับตัวเองว่าจะต้องลืมสิ่งที่อยู่ข้างล่างและมุ่งสมาธิไปกับสิ่งที่อยู่ข้างหน้า

แค่**ไปที่ละก้าวๆ**

พระองค์ตรัสบอกกับตัวเอง

พระองค์รู้สึกดีขึ้นที่คิดแบบนี้

เจ้าชายริสทรงพบว่ามันมีตำแหน่งที่วางพระบาทอีกที่หนึ่งและทรงก้าวไปอีกหนึ่งก้าว

และอีกก้าว

และทรงมาเริ่มมีจังหวะการปีนที่สม่ำเสมอ

"**ระวังตัวด้วย!**" เสียงหนึ่งดังขึ้นมา

เจ้าชายริสทรงทำพระทัยกล้า

ในขณะที่ก้อนกรวดหล่นตกลงมาอยู่รอบพระองค์

มันตกลงมาอยู่บนพระเศียรและบริเวณบ่า พระองค์ทอดพระเนตรขึ้นไปเห็นก้อนหินขนาดใหญ่ที่กำลังกลิ้งลงมา
พระองค์ทรงบ้ายตัวและคลสตัวกับมันไปเพียงเล็กน้อย

"ข้าขอโทษ" โอคอนเนอร์ตะโกนลงมา "หินมันไม่แน่นอน"

พระทัยของเจ้าชายริสตีกระหน้า เมื่อพระองค์ทรงมองไปยังด้านล่าง และพยายามทำพระทัยให้หนึ่ง
พระองค์ทรงอยากรู้เหลือเกินว่าข้างล่างจะเป็นเช่นไร พระองค์เอื้อมไปจับก้อนหินเล็กๆ

ที่ตกมาอยู่บนบ่าและทอดพระเนตรลงไปข้างล่างและทรงโยนก้อนหินลงไป

ทรงทอดพระเนตรและรอดคอยว่ามันจะมีเสียงสะท้อนขึ้นมาหรือไม่ แต่มันไม่มีเสียงใดๆ สะท้อนกลับมาเลย

ความรู้สึกถึงกลางร้ายได้ทวีคูณยิ่งขึ้น ขณะที่ยังไม่มีทางรู้ได้ว่าความลึกของหุบเขานี้จะลึกลงไปเท่าใด
และด้วยอาการสั่นของพระหัตถ์และพระบาทนั้น พระองค์ทรงไม่อาจทราบได้ว่า พวกเขาจะกระทำมันสำเร็จ

พระองค์ทรงกลักริ้น ทรงมีความคิดมากมายพรั่งพรั่งเข้ามา

เมื่อพระองค์ทรงปีนต่อไปเรื่อยๆ

หรือว่าที่ครีอกเป็นฝ่ายถูกทั้งหมด?

หรือจริงๆแล้ว

มันไม่มีก้นบึงกันแน่?

หรือว่ามันเป็นภารกิจฆ่าตัวตายที่แสนสะเพร่า?

ขณะที่เจ้าชายริสทรงก้าวไปอีกหนึ่งก้าว ทรงรีบก้าวถี่ๆ ลงมาอีกหลายฟุตและมีแรงผลักดันมากขึ้นอีกครั้ง
ทันใดนั้น พระองค์ก็ได้ยินเสียงของก้อนหินขึ้นเล็กๆ

และได้ยินเสียงร้องลั่นขึ้นมามีความสับสนอยู่ด้านข้างพระองค์และทรงทอดพระเนตรเห็นเอลเด็นที่กำลังร่วงหล่นไถลผ่านพร

เจ้าชายริสทรงใช้สัญชาตญาณเอื้อมพระหัตถ์จับเข้ากับข้อมือของเอลเดิน ในขณะที่เขาเคลื่อนตัวตกผ่านมา โขดหินที่พระหัตถ์ข้างหนึ่งของเจ้าชายริสได้เกาะกับหน้าผาเอาไว้แน่น ทำให้พระองค์สามารถตรึงเอลเดินได้อย่างแน่นหนาและป้องกันตนเองไม่ให้ไถลลื่นลงไป เอลเดินห้อยแกว่งตัวไปมา ทว่าเขาจะไม่สามารถหาที่วางเท้าได้ เอลเดินมีลำตัวที่มีขนาดใหญ่และหนัก เจ้าชายริสทรงเริ่มรู้สึกว่กำลังเริ่มถดถอยลงไป

อินดราปรากฏตัวขึ้น เธอลงมายังรวดเร็วและเอื้อมไปจับข้อมือของเอลเดินอีกข้างหนึ่ง เอลเดินยังคงตะเกียกตะกาย แต่ไม่สามารถหาที่วางเท้าได้

"ข้าหาที่มั่นไม่ได้!" เอลเดินแผดเสียงกลับมาอย่างแตกตื่น เขาเตะไปมาอย่างรุนแรง และเจ้าชายริสทรงรู้สึกกลัวว่าเขาจะหลุดไปจากมือแล้วตกลงไปพร้อมกับพระองค์ พระองค์ทรงต้องคิดอะไรให้ได้อย่างเร็วพลัน

เจ้าชายริสทรงระลึกขึ้นได้ว่ามีเชือกที่โอคอนเนอร์ให้พระองค์ดูก่อนที่จะพาเขาจะไต่ลงมา มันเป็นเครื่องมือที่ ใช้วัดกำแพงในช่วงการบุกโจมตีที่เก็บเอาไว้ให้ตามโอกาสสมควร ครั้งหนึ่งโอคอนเนอร์เคยกล่าวไว้

"โอคอนเนอร์ เชือกของเจ้า!" เจ้าชายริสทรงตะโกน "โยนมันลงมา!"

เจ้าชายริสทอดพระเนตรขึ้นไป ทรงเห็นโอคอนเนอร์เป็นเชือกออกจากเอา เขาเอนตัวไปข้างหลัง แล้วปักตะขอเข้ากับชอกกำแพงหิน เขาคดมันจมลงไปอย่างสุดแรงและทดสอบมันอีกหลายครั้ง จากนั้นจึงโยนเชือกลงมาด้านล่าง เชือกห้อยแกว่งไปมาผ่านเจ้าชายริสไป

มันไม่เหลือเวลาอีกแล้ว ฝ่ามืออันเปียกชื้นของเอลเดินเริ่มไถลหลุดออกจากพระหัตถ์ของเจ้าชายริส และ ขณะที่เขากำลังจะตกลงมานั้น เอลเดินก็ฉวยจับเข้ากับเชือกได้

เจ้าชายริสทรงกลืนหายใจและภาวนาให้มันตรึงเขาอยู่ได้

และมันก็เป็นเช่นนั้น เอลเดินค่อยๆ ดึงตัวเองขึ้นมาจนกระทั่งเขาหาตำแหน่งวางเท้าได้ เขายืนอยู่ตรงแนวนหินที่ยื่นจากหน้าผา เขาหายใจหอบ แล้วกลับมาทรงตัวได้อีกครั้ง เขาถอนหายใจยาวไปที่เต็มอาการผ่อนคลาย เช่นเดียวกันกับเจ้าชายริส มันเกือบจะพลาดไปแล้ว

*

พวกเขาไปหาไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเจ้าชายริสไม่อาจทราบว่าเป็นเวลานานเท่าใดแล้ว ท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นมืดครึ้มขึ้น พระเสโทไหลรินแม้ว่าอากาศจะหนาวเย็น พระองค์รู้สึกราวกับว่า เวลาของพระองค์จะหมดลงได้ในทุกชั่วขณะ พระหัตถ์และพระบาทสั่นสะท้านอย่างรุนแรง เสียงหายใจหอบดังก้องไปทั่วโสตประสาท พระองค์ทรงสงสัยว่ามันจะต้องไต่ลงไปนานอีกเท่าใด พระองค์ทรงรู้สึกราวกับว่าจะไม่สามารถลงไปกันถึงได้ในเวลาอันใกล้นี้ พวกเขาทั้งหมดจะต้องหยุดและพักผ่อนโดยเฉพาะอย่างยิ่งในยามคำคืน แต่ปัญหาก็คือ มันไม่มีที่ไหนให้หยุดและพักผ่อนได้

เจ้าชายริสไม่สามารถทำอะไรได้ นอกจากทรงสงสัยว่าหากพวกเขาเหนื่อยล้ามากเกินไป ถ้าหากว่าพวกเขาอาจจะเริ่มตกลงไปที่ละคนๆ

ต่อมา เกิดเสียงดังสนั่นจากก้อนหิน จากนั้นก้อนกรวดเป็นต้นๆ ก็ถล่มลงมา มันหล่นมาใส่พระเศียร ตกมายังพระพักตร์และดวงพระเนตรของเจ้าชายริส พระทัยของพระองค์ทรงหยุดเต้น มันเหมือนกับว่าพระองค์ทรงได้ยินเสียงกรีดร้องซึ่งเสียงมันแตกต่างไป

ในครั้งนั้นมันเป็นเสียงกรีดร้องแห่งความตาย และที่ปลายสายพระเนตรของพระองค์นั่นเอง พระองค์ได้ทรงเห็นการตกสวลงมา มันผ่านพระองค์ไป มันเร็วเกินกว่าที่พระองค์จะรับรู้ได้ มันเป็นร่างๆ หนึ่ง

เจ้าชายริสทรงเอื้อมมือไปคว้าเขาเอาไว้ แต่มันเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วมาก ทั้งหมดทั้งมวลที่พระองค์ทรงสามารถทำได้คือ หนีไปแล้วเผด็จ

พระองค์ทอดพระเนตรเห็นครีอกตกลงมากลางอากาศ เขากรีดร้องเสียงแหลม ร่างลงมาจากด้านหลัง แล้วพุ่งตัวตรงดิ่งลงสู่ความไร้แก่นสาร

บทที่ สี่

เจ้าชายก็อดฟรีทรงแรงม้าหน้ากองพลทหาร พลดันและนายพลเมืองซีเลเชีย และเคียงข้างกับผู้บัญชาการของจักรวรรดิผู้ซึ่งได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ เจ้าชายก็อดฟรีทรงแรงม้ามาพร้อมกับรอยยิ้มกว้างบนพระพักตร์ ทรงรู้สึกพึงพอใจ

เมื่อทอดพระเนตรไปเห็นกองกำลังของทหารจักรวรรดิจำนวนหลายพันนายที่มีความแข็งแกร่งได้ซึ่งมีร่วมทางรวมพลร่วมไป พระองค์ทรงใคร่ครวญไปด้วยความพึงพอใจถึงการให้เงินสินบนกับพวกเขา

มันเป็นทองคำบริสุทธิ์ในกระสอบที่มีจำนวนมากมายับไม่ถ้วน พระองค์ทรงระลึกถึงสีหน้าของพวกเขา และทรงรู้สึกปิติยินดีที่แผนการของพระองค์สัมฤทธิ์ผล พระองค์ทรงไม่แน่ว่าพระทัยจนกระทั่งช่วงวินาทีสุดท้าย มันเป็นครั้งแรกที่พระองค์ทรงหายใจได้อย่างสะดวก มันมีหนทางมากมายในการชนะสงคราม ท้ายที่สุดแล้ว พระองค์ก็เพียงจะชนะสงครามมาโดยไม่เสียเลือดเนื้อสักหยดเดียว

บางทีมันอาจจะไม่ทำให้พระองค์มีเกียรติหรือกล้าหาญอย่างเช่นนักรบอื่นๆ แต่มันก็ยังทำให้พระองค์ประสบความสำเร็จ เมื่อวันหนึ่งสิ้นสุดลงแล้วนี่ไม่ใช่จุดมุ่งหมายกระนั้นหรือ? พระองค์จะทรงเลือกที่จะเก็บชีวิตของทหารทุกคนไว้

และเลือกให้การติดสินบนมากกว่าเห็นพวกเขาครึ่งหนึ่งต้องถูกฆ่าโดย ปราศจากการยังงัดจากการถือเกียรติแห่งอัสวิน นั่นมันก็เป็นเรื่องเฉพาะพระองค์

เจ้าชายก็อดฟรีทรงแรงม้าหนักเพื่อประสบความสำเร็จ พระองค์ได้ใช้ความสัมพันธ์ส่วนพระองค์ในตลาดมืดผ่านไปทางหอนางโลม โรงเตี๊ยมและตรอกที่ลับตา เพื่อที่จะตามสืบหาว่าใครนอนหลับกับผู้ใด

หรือว่าหอนางโลมที่ไหนที่ผู้บัญชาการของจักรวรรดิจะไปเป็นประจำในอาณาจักรวงแหวน และสืบหาว่าผู้บังคับบัญชาของจักรวรรดิคนไหนก็เปิดใจที่จะรับเงิน

เจ้าชายก็อดฟรีทรงแรงม้ามีช่องทางการสื่อสารอย่างผิดกฎหมายมากไปกว่าที่ใครๆ ทรงใช้เวลาทั้งชีวิตรวบรวมข้อมูลและตอนนี้ข้อมูลเหล่านั้นก็ได้นำมาใช้ประโยชน์

มันไม่ได้เสียหายอะไรที่พระองค์ทรงจ่ายเงินน้ำใจแก่ทุกคนที่ทรงติดต่อเป็นอย่างดี และสุดท้ายพระองค์ก็ได้นำทองคำของพระบิดามาใช้ให้เกิดประโยชน์

กระนั้น เจ้าชายก็อดฟรีทรงแรงม้ายังไม่ทรงแน่ว่า พวกเขาจะเชื่อใจได้ จนกระทั่งถึงช่วงเวลาสุดท้าย มันไม่มีใครที่จะมาซื้อขายกันได้อย่างพวกหัวขโมย พระองค์ทรงใช้โอกาสที่พระองค์ทรงมี

ทรงทราบว่ามันเหมือนการโยนเหรียญที่ผู้คนจะไว้วางใจกันได้ก็ต่อ เมื่อได้รับการจ่ายเป็นทองคำ

แต่พระองค์ทรงจ่ายพวกนั้นเป็นทองคำชั้นเลิศ ระดับเยี่ยมยอด

พวกเขาจึงผันแปรไปเป็นพวกที่ไว้วางใจอย่างมากซึ่งมากกว่าที่พระองค์ทรงคาดไว้

จริงอยู่ที่พระองค์ทรงไม่ทราบว่ามันจะเป็นเวลานานเท่าไรที่กองทัพจักรวรรดิจะจรรีกรักกับพระองค์ แต่อย่างน้อยๆ พวกเขาก็ได้ประจบประแจง เข้ามารวมกันเป็นกองทัพเดียวแล้ว ในขณะนี้

"ข้าคิดผิดเกี่ยวกับตัวท่าน" เสียงหนึ่งดังขึ้น

เจ้าชายก็อดฟรีทรงแรงม้าไปเห็นนายพลแห่งเมืองซีเลเชียได้เข้ามาอยู่ด้านข้างของพระองค์

และมองมาด้วยความชื่นชม

"ข้าต้องยอมรับว่า ข้าเคยสงสัยในตัวท่าน" เขาพูดต่อ "ข้าขอโทษ

ข้าไม่เคยนึกฝันว่าแผนการของท่านจะเป็นแผนการอันหลักแหลม ข้าจะไม่ตั้งคำถามกับท่านอีกแล้ว"

เจ้าชายก็อดฟรีทรงแรงม้าก็กลับมา

ทรงรู้สึกถึงการได้รับการแก้ต่างที่นายพลทุกคนและทหารทุกฝ่ายต่างพากันสงสัยในตัวพระองค์มาตลอดชีวิต ทั้งในราชสำนักของพระบิดา ในหมู่ทหาร พระองค์ถูกมองด้วยสายตาแห่งการดูถูกเหยียดหยามมาโดยตลอด

ในบัดนี้ ที่สุดแล้ว

พวกเขาก็ได้เห็นแล้วว่าพระองค์นี้ก็สามารถมีประสิทธิภาพเพียงพอกับพวกเขาได้ตามครรลองของพระองค์เอง

"อย่ากังวลไปเลย" เจ้าชายก็อดฟรีทรงแรงม้า "ข้าตั้งคำถามตัวเองและก็เรียนรู้ไปเรื่อยๆ ระหว่างทาง

ข้าไม่ใช่ผู้บังคับบัญชาการและข้าก็ไม่มีแผนการต้นฉบับอะไรที่เหนือไปกว่าการเอาชีวิตรอดที่ข้าทำอยู่เป็นประจำ"

"แล้วเรากำลังไปที่ใด ในตอนนี้?" นายพลถาม

"เพื่อเข้าร่วมกับเจ้าชายเคนดริก อีเร็คและคนอื่นๆ และเข้าไปให้กำลังใจพวกเขา"

พวกเขาก็เข้าไปมิกองกำลังหลายพันนายที่ดูติดขัดไปกับหนทางที่ไม่ราบรื่น

มันเป็นสหพันธ์ของทหารจักรวรรดิและของเจ้าชายก็อดฟรีทรงแรงม้าที่มุ่งหน้าลงตามเนินเขา

ข้ามผ่านที่ราบกว้างไกลที่เต็มไปด้วยฝุ่นและความแห้งแล้ง

พวกเขามุ่งหน้าไปสู่หุบเขาที่เจ้าชายเคนดริกได้นัดพวกเขาไปชุมนุม

ขณะที่พวกเขามาถึง

ความคิดนับล้านก็โผเข้ามาสู่จิตใจของเจ้าชายก็อดฟรี

พระองค์ทรงสงสัยว่าเจ้าชายเคนดริกและอีเร็คได้เดินทางถึงที่ใดแล้ว

ทรงสงสัยว่าพวกเขาจะถูกล้อมด้วยกองกำลังมากกว่าสักเท่าใด

ทรงสงสัยว่าสงครามถัดไป

พระองค์จะไปได้ไกลสักเท่าใด

ที่มันจะเป็นสงครามที่แท้จริง

มันจะไม่ทางหลีกเลี่ยงได้อีกแล้ว

จะไม่มีทางใช้กลอุบายได้อีกแล้ว และก็ไม่มีทองคำเหลืออีกแล้ว

พระองค์ทรงกลัวกลิ่นและกระวนกระวาย

พระองค์ทรงรู้สึกว่าพระองค์ไม่ได้มีความกล้าหาญเหมือนอย่างเคยที่ทุกคนดูเหมือนว่าจะมี

เหมือนที่ทุกคนได้เกิดมาพร้อมกับความอาฆาต ทุกคนดูจะไร้ซึ่งความกล้าในสงครามหรือแม้ แต่ในชีวิต

แต่เจ้าชายก็อดฟรีทรงยอมรับว่าพระองค์ทรงกลัว เมื่อมันมาถึงตัวพระองค์ เมื่อสงครามมีความหนาตาขึ้น

พระองค์รู้ว่าพระองค์จะไม่เลียงสงคราม

แต่พระองค์มิได้มีความคล่องแคล่วและดุ่มง่าม

พระองค์ไม่ได้มีทักษะเหมือนคนอื่นๆ และทรงไม่รู้ว่าจะมีกี่ครั้งที่เทพเจ้าแห่งความโชคดียะช่วยพระองค์เอาไว้ได้

คนอื่นๆ ดูเหมือนไม่ใส่ใจว่าหากพวกเขาตายพวกเขาทุกคนดูเหมือนจะเต็มใจที่จะสละชีวิตเพื่อกลับช่วยชะชะเจ้าชายก็อด

แต่พระองค์ทรงรักชีวิตมากกว่า ทรงรักการดื่มเหล้ามอลต์ ทรงรักในรสอาหาร และถึงแม้ในตอนนั้น

พระองค์จะรู้สึกถึงเสียงคำรามในท้องและแรงกระตุ้นให้ไปหาความปลอดภัยให้กลับไปยังโรงเหล้าสักที่

ชีวิตแห่งสงครามมันไม่ใช่ชีวิตที่เหมาะสมกับพระองค์

แต่พระองค์ทรงระลึกถึงธอร์ที่อยู่ในที่ใดสักแห่งและถูกจับตัว

พระองค์ทรงคิดถึงการต่อสู้ตั้งเครื่องยาตีร่วมกัน

พระองค์ทรงทราบว่านี่คือสถานที่แห่งเกียรติยศที่มีมลทินอย่างที่มีนเป็นและบังคับให้พระองค์ทรงต้องอยู่

พวกเขาเข้ามาไปเรื่อยๆ

จนกระทั่งทุกคนขึ้นสู่ระดับสูงสุดของยอดเขาแล้วทำให้สามารถมองเห็นทิวทัศน์อันกว้างใหญ่ของหุบเขาที่แพร่กระจายออกไป

พวกเขาหยุดอยู่ตรงนั้นและเจ้าชายก็อดฟรีทรงต้องหรีพระเนตร

จากแสงพระอาทิตย์ที่สว่างเจิดจ้าและพยายามปรับสภาพการมองเห็น

พระองค์ทรงยกพระหัตถ์ขึ้นป้องดวงพระเนตรและมองออกไปยังสับสน

จากนั้น เมื่อภาพทุกอย่างปรากฏชัดขึ้น พระองค์ ทรงรู้สึกหวาดกลัว พระหทัยแทบหยุดเต้น

เมื่อทรงเห็นว่าทหารหลายพันนายของเจ้าชายเคนดริกและอีเร็ครวมกับทหารของสรีอกกำลังถูกลากตัวออกไป

ถูกมัดและจับเป็นเชลย

นี่คือจุดนัดหมายที่พวกเขาควรจะมาเข้าร่วมสมทบกำลัง

พวกเขาถูกล้อมไว้จากทหารจักรวรรดิที่มีกำลังมากกว่าสิบเท่า

พวกเขาเดินด้วยเท้า

ส่วนข้อมือถูกมัดไว้และถูกจับเป็นนักโทษ

ถูกนำตัวออกไปจากตรงนั้นทุกคน เจ้าชายก็อดฟรีทรงทราบว่า

เจ้าชายเคนดริกกับอีเร็คจะไม่มีทางยอมแพ้

ยกเว้นสำหรับเพื่อเหตุผลที่ดีพอ

มันดูราวกับว่าพวกเขาได้ถูกจัดฉากเอาไว้

เจ้าชายก็อดฟรีมีพระอาการตัวแข็งอยู่ในความแตกตื่นหวาดกลัว และทรงสงสัยว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร

พระองค์ทรงคาดว่าจะพบพวกเขาท่ามกลางสมรภูมิที่มีการต่อสู้กันอย่างหืดเทียม

และทรงคาดว่าจะร่วมเข้าจู่โจมและรวมกำลังเข้ากับพวกเขา

แต่ในตอนนั้น

พวกเขากำลังลาลับหายตัวไปสู่ขอบฟ้าที่ครึ่งหนึ่งของกองทัพได้พินสยตาไปแล้ว

นายพลของจักรวรรดิที่มาขึ้นมายู่เขียนข้างเจ้าชายก็อดฟรีแล้วพูดเยาะเย้ยขึ้น

"มันดูเหมือนว่าทหารฝ่ายท่านแพ้แล้ว" นายพลจักรวรรดิกว่า "นี่มันไม่เหมือนที่เราตกลงกันไว้"

ก็อดฟรีหันมาหาเขาและเห็นท่าที่วิตถกกังวลของนายพล

"ข้าจำยให้เจ้าอย่างงาม"

เจ้าชายก็อดฟรีตรัส

แม้พระองค์จะรู้สึกกังวล

แต่ก็พยายามรวบรวมน้ำเสียงแห่งความมั่นใจและ

ในขณะที่พระองค์ทรงรู้ว่าข้อตกลงกำลังจะล้มไม่เป็นท่า

"และเจ้าก็สัญญาว่าจะเข้าร่วมรบกับข้า"

นายพลจักรวรรดิส่ายหัว

"ข้าสัญญาว่าจะเข้าร่วมรบในสมรภูมิ

แต่ไม่ได้จะมาฆ่าตัวตาย

กองพลที่มีทหารเพียงไม่กี่พันนายของพระองค์

ไม่อาจจะสู้กองทัพอันมโหฬารทั้งหมดของแอนโดรนิคส์ได้

ข้อตกลงมันเปลี่ยนไป พวกท่านจงไปต่อสู้ ด้วยตัวเองเกิดและข้าจะเก็บทองเอาไว้"

นายพลจักรวรรดิหันไปและตะเบ็งเสียงร้อง

ขณะที่เขาเตะม้าและมุ่งหน้าออกไปอีกทางหนึ่งโดยมีทหารของข้าติดตามไปด้วย

ในไม่ช้าพวกเขาก็หายตัวไปในอีกด้านหนึ่งของหุบเขา

"เรามีทองของพวกเรา" อะคอร์ธกล่าว "เราควรจะตามเขาไปไหม?"

เจ้าชายก็อดฟรีย์ส่ายพระเศวต ขณะที่ยังทรงทอดพระเนตรพวกเขาซึ่งม้าออกไป

"ทำเช่นนั้นแล้ว มีอะไรดีขึ้นมาหรือ? ทองคำก็คือทองคำ ข้าจะไม่เสี่ยงชีวิตพวกเราไป ปล่อยเขาไปเกิดทองคำเราหามาได้อีกเสมอๆ"

เจ้าชายก็อดฟรีย์สองหันไปทอดพระเนตรยังขอบฟ้า ไปยังกองทัพบกของเจ้าชายเคนดริกและอีเร็คที่หายตัวไปแล้ว พระองค์ไม่มีกองกำลังเสริมและถูกทิ้งให้โดดเดี่ยวกว่าครั้งก่อนๆ

นี่คือเรื่องที่พระองค์ทรงใส่พระทัย ตอนนี้

พระองค์ทรงรู้สึกว่าการของพระองค์กลายเป็นไร้คุณค่า

"ต่อจากนี้ไป จะทำอย่างไรกันดี?" ฟุลตันเอ่ยถาม

เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงยกไหล่

"ข้าไม่มีแผนการใด" พระองค์ตรัส

"พระองค์ตรัสเช่นนั้นไม่ได้" ฟุลตันกล่าว "พระองค์เป็นผู้บัญชาการกองทัพบกแล้ว ในตอนนี้"

แต่เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงยกไหล่อีกครั้ง "ข้าพูดความจริง"

"การเป็นนักรบอะไรพวกนั้นมันยาก" อะคอร์ธกล่าวพร้อมกับเกาบริเวณท้องของเขา แล้วถอดหมวกออกมา "มันไม่ได้สำเร็จอย่างที่ท่านคาดไว้ใช่ไหม?"

เจ้าชายก็อดฟรีย์ประหลาดใจตรงนั้นบนหลังม้าใส่พระเศวตพยายามไตร่ตรองสิ่งที่ควรกระทำพระองค์ต้องทรงจัดการ

"เราควรจะกลับดีไหม?" ฟุลตันถาม

"ไม่" เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงได้ยินสิ่งที่ตรัสและรู้สึกตกตะลึงกับพระองค์เอง

คนอื่นๆต่างหันและมองมายังพระองค์ด้วยความรู้สึกช็อค

คนอื่นๆเกาะกลุ่มกันเข้ามาใกล้เพื่อเข้ามาฟังคำสั่งของพระองค์

"ข้าอาจจะไม่ใช่คนที่ยิ่งใหญ่" เจ้าชายก็อดฟรีย์กล่าว " แต่พวกนั้นคือพี่น้องของข้าที่อยู่ตรงนั้น พวกเขาถูกจับตัวไป พวกเราไม่สามารถหันหลังกลับไปได้ แม้กระทั่งมันหมายถึงความตายของพวกเรา"

"ท่านเสียสติไปแล้วหรือ?"

นายพลลีเลเยียมขึ้น

"พวกเขาเหล่านั้น**ทุกคน**เป็นนักรบแห่งกองรบเงินที่เยี่ยมยอด นักรบชั้นดีของแม็กกิลและของเมืองลีเลเยียม พวกเขาทุกคนทั้งหมดนั้นไม่สามารถต่อกรกับทหารของจักรวรรดิได้

แล้วท่านคิดว่าพลทหารเพียงไม่กี่พันนายของเรา ภายใต การบัญชาการของท่านจะทำมันได้นั้นหรือ?"

เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงหันไปหาเขาและทรงรู้สึกรำคาญ

ทรงรู้สึกเหนื่อยกับการกลางแกลงใจไม่ได้รับความเชื่อถือ

"ข้าไม่ได้บอกว่าพวกเราจะชนะ" พระองค์ทรงโต้กลับมา "ข้าพูดเพียงว่า นั่นคือสิ่งที่ถูกต้องที่ควรกระทำ ข้าจะไม่ละทิ้งพวกเขาตอนนี้" พวกเขาจะยอมจะหันไปและกลับ บ้านก็ตามสบาย

ข้าจะไปเข้าโจมตีพวกนั้นด้วยตัวเอง

"ท่านเป็นผู้บัญชาการที่ไม่มีประสบการณ์"

เขากล่าวพร้อมทำหน้าบึ้งตึง

"ท่านไม่รู้ว่าจะควรจะทำอะไรและท่านก็จะนำทหารเหล่านี้ทุกคนเข้าสู่ความตายเป็นแน่แท้"

"ใช่"

เจ้าชายก็อดฟรีย์ตรัสนั้นเป็นความจริง

แต่ท่านสัญญาไว้ว่าจะไม่กลางแกลงในตัวข้าอีก

และข้าก็จะไม่หันหลังกลับไปเจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงม้าไปด้านหน้าหลายฟุตสู่บริเวณที่สูงที่สามารถมองเห็นทหารได้ทุกคน

"ทหาร!"

พระองค์ทรงตะโกนขึ้นด้วยเสียงดังก้องวาน

"ข้ารู้ว่าพวกท่านไม่ได้รู้จักข้าในฐานะผู้บัญชาการที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมากับท่านเหมือนกับเจ้าชายเคนดริก

อีเร็คและสรีก นั่นคือความจริงที่ว่าข้าไม่ได้มีทักษะอย่างพวกเขา แต่ข้ามีหัวใจ อย่างน้อยๆ ก็ในบางโอกาส และท่านก็เช่นกัน" สิ่งที่ข้ารู้คือพวกเขาเหล่านั้น พี่น้องของพวกเราถูกจับตัวไป

แล้วข้าเองก็เลือกที่จะสละชีวิตมากกว่าที่จะมีชีวิตอยู่

เมื่อเห็นพวกเขาถูกนำตัวไปต่อหน้าต่อตา

แทนที่จะกลับบ้านไปอย่างกับสุนัข

กลับยังเมืองของพวกเราแล้วรอคอยพวกจักรวรรดิเข้ามาฆ่าพวกเรา

ขอให้แน่ใจว่าพวกเขาจะตามสังหารพวกเรา

ไม่ว่าวันใดก็ตามหนึ่ง

แต่พวกเราสามารถลงไปได้ในตอนนี้ด้วยเท้าทั้งสอง

ต่อสู้ไล่ล่าพวกศัตรูในฐานะของอิสระชน

หรือพวกเราจะไม่ลงไปด้วยความละอายใจและไร้เกียรติ

ทางเลือกเป็นของพวกท่านแล้ว

จงชี้มาให้กับข้า

มีชีวิตอยู่หรือไม่ เราจะไปด้วยกันสู่ความรุ่งโรจน์"

เสียงตะโกนจากเหล่าทหารดังตามมาเสียงดังเต็มไปด้วยความกระตือรือร้น

มันทำให้เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงรู้สึกประหลาดใจ พวกเขายกดาบขึ้นสูง มันทำให้พระองค์ทรงมีกำลังใจ

มันทำให้เจ้าชายก็อดฟรีย์ทรงตระหนักถึงความจริงในสิ่งที่พระองค์พึงตรัสไป

พระองค์ไม่ได้ทรงคิดคำพูดเหล่านี้ออกมาก่อน

พระองค์เพียงแค่ตรัสผ่านจากความรู้สึกในชั่วขณะหนึ่ง

ขณะนี้พระองค์ทรงตระหนักแล้วว่า จะต้องยึดมั่นกับสิ่งนั้น และทรงรู้สึกตกตะลึงเล็กน้อยกับคำพูดของพระองค์ถึงความกล้าหาญภายในที่ทำให้พระองค์รู้สึกเกรงขาม

ขณะนี้ เหล่าทหารเคลื่อนไหวก่อนอย่างกระฉับกระเฉงอยู่บนม้า เตรียม อาวุธพร้อม และเตรียมตัวสำหรับการจู่โจมครั้งสุดท้ายโดยมีอะคอร์ดและฟุลตันอยู่เคียงข้างไปกับพระองค์

ดื่มกันไหม?" อะคอร์ดถาม

เจ้าชายก็อดฟรีททรงทอดพระเนตรเห็นเขาหยิบถุงไวน์ขึ้นมา พระองค์ทรงคว้านมันมาจากมือของอะคอร์ด และยก ขึ้นดื่มแล้วดื่มาแล้ว จนกระทั่งพระองค์เริ่มจะเมา

เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วที่พระองค์แทบจะไม่หยุดพักหายใจ

เจ้าชายก็อดฟรีทก็ทรงเช็ดพระโอษฐ์และยื่นไวน์กลับมา

ข้าทำอะไรลงไป?

พระองค์สงสัย

พระองค์ทรงยอมรับกับตัวเองและคนอื่นๆ

ว่าสงครามนั้นพระองค์ไม่สามารถเอาชนะมันได้ พระองค์ได้คิดตรองอย่างถี่ถ้วนแล้วหรือ?

"ข้าไม่คิดว่าพระองค์มีมันในตัว"

อะคอร์ดกล่าวพร้อมกับตบเข้าที่ด้านหลังของพระองค์

ในขณะที่เขาเรอออกมา "เป็นสุนทรพจน์ที่เยี่ยมทีเดียว ดีกว่าที่เคยดูในโรงละคร!"

"เราน่าจะขายตัวได้นะ" ฟุลตันเข้ามาเสริม

"ข้าเดาว่าเจ้าผิดเพียงครั้งเดียว" อะคอร์ดกล่าว "ข้าว่ามันดีกว่าที่จะตายในทำนองมากกว่าท่านอน"

"บางทีตายแบบท่านอนอาจจะแย่เพียงแค่ครึ่ง หากเราตายบนที่นอนของหวานนางโลม" ฟุลตันกล่าวเสริม

"จงฟัง จงฟัง"

ฟุลตันกล่าว

"หรือว่าเราจะตายไปด้วยเหยือกเหล้ามอลต์ในลำแขน"

ขณะที่เอนหัวไปข้างหลังดี!"

"นั่นมันดีเลยทีเดียว" อะคอร์ดกล่าว ขณะที่เขาดื่มเหล้า

"แต่หลังจากสักพัก

ข้าเดาว่ามันก็คงจนน่าเบื่อไปซะทั้งหมด"

ฟุลตันกล่าว

"มันจะมีเหล้าซักกี่เหยือกที่ผู้ชายคนหนึ่งจะดื่มได้? หรือผู้หญิงสักกี่คนที่ผู้ชายคนหนึ่งจะนอนด้วย?"

"คือ ก็เยอะอยู่

จริงๆที่เจ้าคิดมาก็ถูก"

อะคอร์ดกล่าว

"ถึงอย่างนั้น

ข้าเดาว่ามันก็คงสนุกที่จะตายในแบบที่ต่างออกไป ในแบบที่ไม่น่าเบื่อ"

อะคอร์ดถอนหายใจออกมา

"หากเราอดตายจากเรื่องทั้งหมดนี้

อย่างน้อยๆ

มันก็ทำให้เรามีเรื่องมาดื่มเหล้ากันอีก

สำหรับครึ่งหนึ่งในชีวิตที่เราสมควรได้รับมันตอบแทน"

เจ้าชายก็อดฟรีททรงเบือนหน้าไปทางอื่น

เพื่อพยายามลดความสนใจของการพูดเรื่อยเปื่อยของอะคอร์ดกับฟุลตัน

พระองค์ทรงต้องการมีสมาธิ

มันถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะต้องโตเป็นลูกผู้ชายและทิ้งเรื่องพูดเล่นเย้าแหย่ไว้เบื้องหลัง

ทิ้งเรื่องตลกขบขันหัวในโรงเหล้า

เพื่อการตัดสินใจที่จริงจังต่อสิ่งที่ส่งผลกระทบต่อผู้คนและโลกนี้อย่างแท้จริง

พระองค์ทรงรู้สึกถึงความหนักอึ้งอยู่บนพระวรกาย

พระองค์ไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากสงสัยว่า

นี่คือสิ่งที่พระบิดาทรงรู้สึก นี่เป็นวิถีทางที่ต่างออกไปจากเคย

ยิ่งพระองค์ทรงเกลียดท่านมากเท่าไร

พระองค์ก็ทรงเริ่มที่จะเห็นอกเห็นใจพระบิดามากเท่านั้น

และบางที

ยิ่งไปกว่านั้นคือ

ความหวาดกลัวในตัวพระองค์เองที่ว่า พระองค์จะกลายมาเป็นเหมือนกับพระบิดา

ด้วยความมั่นใจที่เพิ่มขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

เจ้าชายก็อดฟรีททรงพยายามเอาชนะด้วยการลิ้มเหลือนันตรายที่อยู่ ณ เบื้องหน้า พระองค์ทรงเตะม้าไปในทันที ทรงกู่ร้องเสียงแห่งการประจัญบาน เร่งรุดลงไปยังด้านล่างของหุบเขา

ด้านหลังของพระองค์เกิดเสียงดังร้องประจัญบานจากทหารนับพันตามมาในทันที

และเสียงจิ้งหะกั้วเท้าของม้าที่ดังตลบอบอวล ในขณะที่พวกเขามุ่งหน้าเพื่อบุกโดยตามพระองค์มาอยู่ด้านหลัง

เจ้าชายก็อดฟรีททรงรู้สึกถึงอาการวิงเวียน ถึงสายลมที่พัดพระเกศา ถึงฤทธิ์ของไวน์ที่ยังติดอยู่ในพระเศียร

และ

ขณะที่พระองค์กำลังมุ่งหน้าไปสู่ความตายอันเที่ยงแท้

พระองค์ทรงสงสัยว่า

สิ่งใดในโลกกันที่ดึงพระองค์ลงมากจะทำเรื่องแบบนี้ได้

บทที่ ห้า

ธอร์กรินนั่งอยู่บนหลังม้า มีพ่อของเขายู่เคียงข้าง แม็คคลาวด์อยู่อีกฝั่งหนึ่ง และมีราฟอยู่ใกล้ๆ ด้านหลังพวกเขาไปมีทหารของจักรวรรดิหลายหมื่นนาย

พวกเขาเป็นกองทหารหลักของแอนโดรนิคส์ที่มีวินัยอย่างดีและรอคอยคำสั่งจากแอนโดรนิคส์อย่างอดทน

พวกเขานั่งอยู่ด้านบนสุดของแนวสันเขามองลงไปยังที่ราบสูงที่ด้านบนยอดปกคลุมไปด้วยหิมะด้านบนที่ราบสูงมีเมืองของแม็คคลาวด์อยู่

เมืองไฮแลนด์เดีย ธอร์รู้สึกตึงเครียด

เมื่อเขามองเห็นกองกำลังหลายพันนายออกจากเมือง

แล้วขี่ม้ามามุ่งหน้ามาหาพวกเขาเตรียมพร้อมที่จะต่อสู้

พวกนี้ไม่ใช่ทหารของแม็คคลาวด์หรือทหารของจักรวรรดิพวกเขาใส่ชุดเกราะที่ธอร์แทบจำได้อย่างเลื่อนกลาง แต่ เมื่อเขากำดาบอันใหม่ในมืออย่างแน่นหนา เขาไม่แน่ใจว่าคนพวกนี้จริงๆ แล้วคือใคร? หรือเหตุใดพวกเขาจึงต้องเข้ามาโจมตี?

"แม็คคลาวด์ พวกทหารเก่าของข้า" แม็คคลาวด์อธิบายใครแอนโดรนิคส์ฟัง "เป็นทหารที่ดีของแม็คคลาวด์ทั้งหมด ทหารทุกคน คือคนที่ข้าฝึกฝนให้และต่อสู้มาด้วยกัน"

"แต่ในบัดนี้ พวกเขาต่างเป็นปรปักษ์กับเจ้า" แอนโดรนิคส์ออกความคิดเห็น "พวกเขามุ่งเข้ามาโจมตีมาเพื่อพบเจ้าในสนามรบ"

แม็คคลาวด์ทำหน้าที่บึ่งตึง ดวงตาของเขาหายไปข้างหนึ่ง ครึ่งหนึ่งบนใบหน้าถูกประทับตราสัญลักษณ์ของจักรวรรดิ มันดูแปลกประหลาด

"ข้าขออภัย นายท่าน" เขากล่าว "มันไม่ใช่ความผิดของข้า นี่มันคือผลงานของลูกชายข้า บรอนสัน เขาเปลี่ยนคนของข้าเป็นปรปักษ์ ถ้าไม่ได้เป็นเพราะเขาแล้ว พวกทหารก็จะเข้าร่วมกับข้าในเวลานี้ เขามาร่วมกับกองทัพของท่าน"

"มันไม่ใช่เพราะลูกชายของเจ้าหรอก" แอนโดรนิคส์แก้คำพูดให้ โดยน้ำเสียงที่แกร่งดังเหล็กกล้า หันหน้ามาหาเขา มันเป็นเพราะว่า เจ้าเป็นผู้บังคับบัญชาที่อ่อนและเป็นพ่อที่อ่อนแอยิ่งกว่า ความล้มเหลวในตัวลูกก็คือ ความล้มเหลวในตัวของตัวเอง ข้าควรจะรู้ว่าเจ้าบังคับทหารของตัวเองยังไม่ได้เลย ข้าน่าจะฆ่าเจ้าไปเสียตั้งนานแล้ว"

แม็คคลาวด์กลืนน้ำลายเอือกใหญ่อย่างลนลาน

"นายท่าน ท่านควรจะได้ตรองว่าพวกเขาไม่ได้แค่ต่อสู้กับข้า แต่ต่อสู้กับท่าน พวกเขากำลังกำจัดอาณาจักรจักรวรรดิ"

แอนโดรนิคส์ส่ายหัวพร้อมวางนิ้วลงจับสร้อยคอที่ร้อยมาจากหวักระโหลกที่หดตัว

"แต่เจ้าอยู่ข้างข้าแล้วในตอนนี้" เขากล่าว "ดังนั้น การต่อสู้ปะทะกับข้า ก็คือ การต่อต้านเจ้าด้วย"

แม็คคลาวด์ชักดาบของเขาออกมา ทำหน้าที่บึ่งตึงมองลงไปยังกองกำลังที่เข้ามาใกล้

"ข้าจะต่อสู้และฆ่าพันทหารของข้าเอง ฆ่าพวกมัน แต่ละคน และทุกคน" เขาประกาศ

"ข้ารู้ว่า เจ้าจะทำ" แอนโดรนิคส์กล่าว "หากเจ้าไม่ทำแล้ว ข้าก็จะฆ่าเจ้าโดยตัวข้าเอง แล้วข้าก็ไม่ต้องขอความช่วยเหลือของเจ้าอีกทหารของข้าสร้างความพินาศได้มากกว่าที่เจ้าเคยจินตนาการไว้ โดยเฉพาะ เมื่อนำกองกำลังโดยลูกชายของข้า ธอร์นิคส์"

ธอร์นั่งอยู่บนหลังม้า เขาได้ยืนบนทสันทนาทั้งหมดอย่างลนลาน และ ในขณะเดียวกัน เขาก็แทบไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น เขายู่ในภาวะที่ง่วง

จิตใจของเขาเต็มไปด้วยความคิดแปลกไปที่เขาไม่เคยจดจำได้

ความคิดที่เด่นเป็นจิ้งหะผ่านหัวสมองที่ย่ำเตือนอย่างต่อเนื่องถึงความจงรักภักดีกับพ่อของตัวเอง

ถึงหน้าที่ที่ต้องต่อสู้เพื่อจักรวรรดิ

และชะตากรรมของเขาในฐานะลูกชายของแอนโดรนิคส์

ความคิดที่หมุนวนอยู่ในจิตใจอย่างไม่ยอมหยุดหย่อน

ไม่ว่าเขาจะพยายามมากแค่ไหน

เขาก็ไม่สามารถจัดการกับจิตใจที่มีความชัดเจน

ให้สามารถคิดอะไรได้ด้วยตัวเอง

มันเหมือนกับว่าร่างของเขาได้ถูกจับเป็นตัวประกัน

ขณะที่แอนโดรนิคส์กำลังพูดเสียงของเขาได้กลายมาเป็นข้อเสนอในจิตใจของธอร์

แล้วจึงกลายมาเป็นคำสั่ง จากนั้น ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม มันก็กลายมาเป็นความคิดของตัวเอง ธอร์พยายามดิ้นรน ส่วนเล็กๆ ในตัวของเขาพยายามที่จะกำจัดความคิดที่ แพร่ตัวเข้ามาเหล่านี้ เพื่อไปให้ถึงจุดที่มีความชัดเจน แต่ยิ่งเขาดิ้นรนมากเท่าไร มันก็ยิ่งยากขึ้นเท่านั้น

ขณะที่เขานั่งอยู่บนหลังม้า มองออกไปยังกองทัพที่ควมม้าเข้ามายังที่ราบ
เขารู้สึกถึงเลือดในตัวที่วิ่งผ่านในตัว แล้วสิ่งที่เขาคิดได้ทั้งหมด ก็คือความจงรักภักดีกับพ่อ
เขาต้องการจะบดขยี้ไม่ว่าใครก็ตามที่เข้ามาขวางทางพ่อ มันเป็นโชคชะตาของเขาที่จะปกครองจักรวรรดิ
"ธอร์นิกส์ เจ้าไดยินข้าไหม?" แอนโดรนิกส์กระตุ้น "เจ้าได้เตรียมตัวพิสูจน์ตัวเองในการต่อสู้
เพื่อพ่อของเจ้าหรือเปล่า?"
"ใช่ ท่านพ่อ" ธอร์ตอบกลับ มองตรงไปข้างหน้า "ข้าจะต่อสู้กับใครก็ตามที่เข้ามาสู้รบกับท่าน"
แอนโดรนิกส์ยิ้มกว้าง เขาหันไปหาทหารของเขา
"เหล่าทหาร!" เขาเปล่งเสียงดัง "เวลานี้เราต้องเผชิญหน้ากับศัตรู
เพื่อจัดการกบฏของอาณาจักรวงแหวน
พวกเราคงจะเริ่มต้นจากพวกทหารของแม็คคลาเวิร์ดที่กล้ามาต่อกรกับเรา ธอร์นิกส์ ลูกชายข้าจะนำพวกเราไปรบ
พวกเจ้าจะติดตามเขาไป อย่างที่ติดตามข้า พวกเจ้าจะสละชีพเพื่อเขา อย่างที่เจ้าจะสละให้ข้า การทรยศต่อเขา
หมายถึงการทรยศต่อข้า"
"ธอร์นิกส์" แอนโดรนิกส์ตะเบ็งเสียงร้อง
"ธอร์นิกส์" ทหารนับ หมื่น กล่าวขึ้นพร้อมกันเป็นเสียงสะท้อนกลับมา
ธอร์รู้สึกจะถูกกระตุ้นให้กล้าหาญ เขายกดาบอันใหม่ขึ้นสูง ดาบแห่งจักรวรรดิที่พ่อผู้เป็นที่รักได้ให้เขาไว้
เขารู้สึกถึงพลังที่วิ่งผ่านอยู่ในนี้ เป็นพลังที่อยู่ในสายโลหิตของเขา ของประชาชนของเขา
ของทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาสมควรจะเป็น ในที่สุด เขาก็ได้กลับบ้าน กลับมาอยู่กับพ่อของเขาอีกครั้งหนึ่ง
สำหรับพ่อแล้วธอร์จะทำอะไรก็ได้ แม้แต่กระโจนโผล่เข้าสู่ความตาย
ธอร์ก็ร้องเสียงแห่งการรบประจันบาน ขณะที่กำลังเตะม้า มุ่งจู่โจมลงไปยังหุบเขา
มันเป็นสมรภูมิแรกของเขา ด้านหลัง เสียงก็ร้องพร้อมรบดังสนั่นหวั่นไหวตามมา
เมื่อทหารหลายหมื่นนายตามเขามา ทั้งหมดทุกคนเตรียมพร้อมที่จะติดตามธอร์นิกส์...เข้าสู่ความตาย

บทที่ หก

ไม่มีใครเฟลนั่งชดตัว เธอถูกพันเข้ากับตาข่ายแอดดอนขนาดใหญ่ที่ยู่เหยิง เธอไม่สามารถจะเหยียดตัวหรือกระพือปีกของเธอได้ เธอนั่งอยู่ตรงพวงมาลัยด้านหัวเรือของจักรวรรดิ เธอพยายามดิ้นรน เธอไม่สามารถจะยกกาง เธอไม่สามารถขยับแขนหรือมากองเล็บได้ เธอไม่เคยรู้สึกแย่อย่างนี้มาก่อนในชีวิต เธอไม่เคยรู้สึกถึงการขาดอิสรภาพ ขาดพลังกำลังเช่นนี้ เธอม้วนตัวเหมือนกับลูกบอล กระพริบตาซ้ำๆ อย่างสิ้นหวัง มันเป็นความหวังเพื่อธอร์มากกว่าให้ตัวของเธอเอง

ไม่มีใครเฟลสามารถรู้สึกถึงพลังงานของธอร์ได้ แม้ว่าอยู่ห่างไปเป็นระยะไกล แม้ว่าเรือของเธอจะแล่นออกไปสู่ท้องทะเล กระดอนขึ้นลงอยู่บนนระลอกคลื่นอันโหดร้าย ร่างกายที่ลอยขึ้นและตกลง เมื่อคลื่นกระแทกเข้าสู่ดาตฟ้าเรือ

ไม่มีใครเฟลสามารถรับรู้ธอร์เปลี่ยนแปลงไป เขากำลังกลายเป็นคนอื่น เขาไม่ใช่ผู้ชายที่เธอเคยรู้จัก หัวใจของเธอแตกสลาย เธอไม่สามารถช่วยอะไรได้นอกจากรู้สึกราวกับว่าเธอได้ทำให้เขาผิดหวัง เธอพยายามต่อสู้ดิ้นรนอีกครั้ง เธอต้องการที่จะไปหาเขาอย่างยิ่งเพื่อช่วยเหลือเขา แต่เธอไม่สามารถหลุดเป็นอิสระได้

คลื่นใหญ่อีกลูกเข้าปะทะบนดาตฟ้าเรือ ฟองน้ำจากทะเลทาร์ทิวเวียนไหลเข้ามาใต้ตาข่ายของเธอ ทำให้เธอไกลไป หัวของเธอชนเข้ากับตัวเรือที่เป็นไม้ เธอหมอบตัวและคำรามอย่างเกรี้ยวกราด เมื่อไร้จิตวิญญาณและความแข็งแกร่งที่เธอเคยมี เธอได้สละตัวเองไปกับโชคชะตาอันใหม่ ที่เธอรู้ว่าตัวเองกำลังถูกพาไปเพื่อปลิดชีวิต หรือแย่ไปกว่านั้นคือ ถูกจับขังทั้งเป็น เธอไม่สนใจว่าจะเกิดอะไรกับเธอ เธอเพียงต้องการให้ธอร์เป็นสุข เธอต้องการโอกาสเดียว เพียงแค่โอกาสสุดท้ายที่เธอจะแก้แค้นพวกที่เข้ามารุกรานเธอ

"เธออยู่นั่นไง! ไกลไปครึ่งทางบนดาตฟ้า" หนึ่งในทหารของจักรวรรดิตะโกนขึ้น ทันใดนั้น

ไม่มีใครเฟลรู้สึกถึงความเจ็บปวดจากการกระทุ้งแทงเข้าที่หลังบนใบหน้าที่มีความอ่อนไหวและเธอเห็นทหารจักรวรรดิสองคนใช้หอกแทงผ่านตาข่าย กระตุ้นให้เธอไปอยู่ในระยะที่ปลอดภัย เธอพยายามที่จะพุ่งเข้าไปหาพวกเขา แต่โซ่กักเธอเอาไว้ ทำให้เธอตกลงมา เธอคำรามอย่างเกรี้ยวกราด ขณะที่พวกเขาแทงหอกใส่เธอ ครึ่งแล้วครึ่งเล่าต่างพากันหัวเราะร่า เห็นได้ชัดว่าพวกเขากำลังทำไปด้วยความครึกครื้น

"เธอไม่ได้กลัวเราแล้ว ใช่ไหมตอนนี้?" นายทหารคนหนึ่งถามทหารอีกนาย

ทหารอีกคนหนึ่งหัวเราะพร้อมกระทุ้งหอกเข้าไปที่ดวงตาของเธอ

ไม่มีใครเฟลขยับตัวหนีได้ในวินาทีสุดท้ายที่มันช่วยเธอไว้จากการตาบอด

"เธอไม่มีพิษสงเหมือนตอนที่บินได้" นายทหารคนหนึ่งกล่าว

"ข้าได้ยินว่า พวกเขาจะเอาเธอแสดงโชว์ในเมืองหลวงของจักรวรรดิอันใหม่"

"นั่นไม่ใช่ที่ข้าได้ยินมา"

ทหารเองนายพูด

"ข้าได้ยินมาว่า" เขาจะเอาปีกของเธอออก และทรมานเธอจากความเสียหายทั้งหมดที่เธอทำไว้กับพวกเรา"

"ข้าอยากจะไปที่นั่นเพื่อเฝ้าดู"

"แล้วเราต้องเอาเธอไปส่งแบบไม่เสียหายด้วยหรือ" ทหารคนหนึ่งถาม

"มันเป็นคำสั่ง"

"แต่ข้าไม่เห็นว่าจะทำไมเราจะทำอะไรไม่ได้ อย่างน้อยๆ ก็แค่ให้เธอบาดเจ็บนิดหน่อย อย่างไม่เสียเธอก็ได้ต้องการมีตาทั้งสองข้าง ใช่มั้ยเปล่า?"

ทหารอีกคนหนึ่งหัวเราะ

"งั้นตอนนี้ อย่างที่เจ้าว่ามา ข้าเดาว่าไม่ควร" เขาตอบ

"ทำเลย เอามันให้สนุก"

หนึ่งในทหารเข้ามาใกล้พร้อมกับยกหอกของเขาขึ้น "อยู่เฉยๆ แม่สาวน้อย" ทหารคนนั้นกล่าว

ไม่มีใครเฟลผงะลอยหนี รู้สึกหมดหนทาง ในขณะที่นายทหารพุ่งเข้ามาข้างหน้า เตรียมตัวที่จะพุ่งหอกยาวลงมายังดวงตาของเธอ

ทันใดนั้น

คลื่นอีกกระลอกก็เข้าปะทะใส่น้ำสาดเข้ามายังขาของนายทหารและเขาก็ไถลมาตรงหน้าของเธอ ดวงตาเปิดขึ้นอย่างหวาดกลัว

ในความพยายามอันยิ่งยวดของเธอไม่มีใครเฟลพยายามยกกรงเล็บขึ้นข้างหนึ่งที่มีมันสูงพอที่จะจัดการนายทหารที่ไถลมาอยู่ใต้ เธอพาดกรงเล็บลงมาใส่เขาและที่มันลงไปยังลำคอของเขา เขากรีร้องและมีเลือดไหลทะลักอยู่ทั่วไปหมด มันผสมไปกับน้ำ ขณะที่เขานอนตายอยู่ข้างใต้เธอ

ไม่มีใครเฟลจึงรู้สึกถึงความพอใจได้เล็กน้อย

ทหารจักรวรรดิที่เหลือนั้นหนีแล้ววิ่งไปกรีดร้องขอความช่วยเหลือ
เพียงอีกไม่นานทหารจักรวรรดินับโหลก็โผล่เข้ามาใกล้และมาพร้อมกับหอกยาวมากมายข้าเจ้าสัตรีรายหนึ่งในพวกเขาแผดเสียง
พวกเขาทั้งหมดกรูเข้ามาเพื่อจะฆ่าเธอและไม่มีใครเพ็ญรู้สึกแน่ใจว่าพวกเขาจะต้องทำแน่นอน
ไม่มีใครเพ็ญรู้สึกถึงการแผดเผาของความเดือดดาลไปทั่วร่าง มันไม่เหมือนอะไรที่เธอเคยรู้สึกมาก่อน
เธอปิดตาลงและอธิษฐานถึงพระเจ้า เพื่อทรงมอบพลังกำลังเอื้อมสุดท้ายแก่เธอ
ไม่มีใครเพ็ญรู้สึกถึงความร้อนที่มาจากช่องท้องอย่างช้าๆ และวิ่งผ่านมาถึงบริเวณลำคอเธออ้าปากขึ้น
แล้วปล่อยเสียงร้องลั่นออกมา เธอต้องการประหลาดใจที่เปลวเพลิงแห่งการสังหารถูกปลดปล่อยออกมา
เปลวไฟลามไปทั่วต่าย ถึงแม้ว่ามันจะไม่ทำลายต่ายแฉดตอน แต่กำแพงไฟที่ปกคลุมอยู่นั้น
ก็ดูดกลืนทหารนับโหลที่กำลังเข้ามาใกล้เธอ ทุกคนต่างกรีดร้อง เมื่อร่างถูกเผาในกองไฟ
ส่วนใหญ่ล้มลงกองอยู่บนพื้น และพวกที่ไม่ได้ตายในทันทีก็วิ่งหนีและกระโดดออกไปนอกเรือไปสู่มหาสมุทร
ไม่มีใครเพ็ญมึนเมา
ทหารอีกหลายโหลโผล่ขึ้นมา มาพร้อมกับไม้กระบอง ไมโครเพ็ญก็พยายามที่จะรวบรวมเปลวเพลิงอีกครั้ง
แต่ครั้งนี้มันใช้งานไม่ได้ พระเจ้าได้สนองคำอธิษฐานของเธอไปแล้ว แล้วทรงให้เธอได้เพียงแค่ครั้งเดียว
แต่ตอนนี้ มันไม่มีอะไรอีกที่เธอจะทำได้ อย่างน้อยๆเธอก็รู้สึกสำนึกในบุญคุณกับสิ่งที่เธอมี
ทหารหลายสิบที่เข้ามาใกล้เธอ เข้ามาตีเธอด้วยไม้กระบอง ไมโครเพ็ญรู้สึกว่าตัวเองกำลังตั้งจมลงอย่างช้าๆ
ดิ่งลงไป ดวงตากำลังปิด เธอหดตัวแน่น รู้สึกยอมจำนน สงสัยว่าเวลาของเธอในโลกนี้กำลังมาถึงจุดจบ
ในไม่ช้า โลกของเธอก็เต็มไปด้วยความมืดมิด

บทที่ เจ็ด

โรมิวลัสยืนอยู่ตรงบริเวณพวงมาลัยของเรือขนาดมתיมา
ตัวลำเรือเป็นสีดำกับทองที่ประดับด้วยธงของจักรวรรดิที่เป็นรูปสิงโตคาบนกอินทรี
ผืนธงปลิวไสวอย่างเด่นชัดท่ามกลางกระแสลม เขายืนอยู่ตรงนั้นโดยวางมือไว้บนสะโพก
ร่างกายของเขามีลำตัวที่กว้างผ่าผายและเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ
และมันยิ่งดูกว้างไปกว่าเดิมเหมือนกับว่ามันถูกฝักเอาไว้กับดาดฟ้าเรือ
เขากำลังมองออกไปยังคลื่นที่สะท้อนแสงและกระเพื่อมขึ้นลงของทะเลอัมเบรค
ภาพในระยยะไกลที่มองเห็นจากตรงนี้คือ ชายฝั่งของอาณาจักรวงแหวนในที่สุด
หัวใจของโรมิวลัสก็ทะยานลิวไปด้วยความคาดหวัง
เมื่อเขาสามารถมองเห็นอาณาจักรวงแหวนเป็นครั้งแรก
บนเรือที่เขา กำลังแล่นอยู่นี้มีนายทหารที่เลือกสรรมาแล้วว่ามีฝีมือดีที่สุดจำนวนหลายสิบนาย
และห่างออกไปทางด้านหลังก็มีเรือที่เยี่ยมยอดที่สุดของจักรวรรดิที่แล่นตามมานับพันๆ ลำ
มันเป็นกองเรือรบที่ยิ่งใหญ่ที่เติมเต็มหน้าทะเลนี้ เรือทุกลำแล่นมาพร้อมผืนธงของอาณาจักรจักรวรรดิ
พวกเขาแล่นเรือมาเป็นระยะทางแสนไกล
เดินทางวนรอบอาณาจักรวงแหวนด้วยความมุ่งมั่นที่จะขึ้นบกบริเวณฝั่งของแม็คคลาวด์
โรมิวลัสวางแผนที่จะเข้ามาในอาณาจักรวงแหวนด้วยตัวของเขาเอง โดยหลบๆ ซ่อนๆ จากเจ้านายเก่าของเขา
ซึ่งก็คือแอนโดรนิคัส และจะทำการลอบสังหารเขา โดยที่เขาไม่เคยคาดคิดมาก่อน
เขายิ้มให้กับตัวเองในความคิดนั้น
แอนโดรนิคัสไม่มีทางรู้ถึงอำนาจหรือความเจ้าเล่ห์ของผู้คุมอำนาจเป็นลำดับที่สอง
เขากำลังจะเรียนรู้มันในวิธีที่รุนแรง เขาไม่สมควรจะประเมิณตัวของโรมิวลัสต่ำเกินไป
คลื่นขนาดใหญ่ซัดผ่านเข้ามา โรมิวลัสรู้สึกคลื่นแรงสั่นไปกับละอองน้ำเย็นๆบนใบหน้า
เขายืดเสื่อคลุมพิเศษเอาไว้ในลำแชนที่เขาได้มันมาจากปาสิก และเขารู้สึกว่ามันจะใช้การได้
มันจะทำให้เขาข้ามหุบเขาใหญ่ไปได้ เขารู้ว่า เมื่อเขาสวมมันแล้ว เขาจะสามารถล่องหนได้
และจะแทรกตัวผ่านโล่พลังไปได้ เขามองไปยังฝั่งอาณาจักรวงแหวนเพียงลำพัง
ภารกิจของเขาต้องกระทำการแบบลับๆ มาพร้อมกับเล่ห์เหลี่ยมและความประหลาดใจ
เหล่าทหารของเขาไม่สามารถตามมาได้ มากกว่านั้นเขาก็ไม่ได้ต้องการทหารใดๆ เมื่อเขาหลุดเข้าไปได้
เขาจะตามหาทหารของแอนโดรนิคัส พวกเขาทหารจักรวรรดิและชุมนุมให้พวกเขามาเป็นพวกเดียวกัน
เขาจะแยกพวกทหารออกมาและสร้างกองทัพของตัวเอง จัดสร้างเป็นสงครามกลางเมือง อย่างไรเสีย
ทหารจักรวรรดิก็มีความรักกับโรมิวลัสเท่ากับแอนโดรนิคัส
เขาจะใช้ทหารของแอนโดรนิคัสเข้ามาสู้กับทัพของเขาเอง
จากนั้น โรมิวลัสก็จะตามหาพวกแม็คคลิล เพื่อนำพาเขาข้ามหุบเขาใหญ่ไป
ซึ่งนี่เป็นเงื่อนไขของการใช้เสื่อคลุมพิเศษ ถ้าหากว่าตำนานเป็นเรื่องจริงแล้ว โล่พลังก็จะถูกทำลายลงได้
เมื่อโล่พลังถูกปรับลงแล้ว เขาก็จะรวบรวมกองกำลังทหาร
และทหารทั้งหมดจากกองเรือรบก็จะกรูกันเข้ามาข้างในได้
พวกเขาทั้งหมดก็จะบดขยี้อาณาจักรวงแหวนได้อย่างสำเร็จ จากนั้น ในที่สุดโรมิวลัสก็จะเป็นผู้นำแห่งจักรวาล
แต่เพียงผู้เดียว
เขาสุดท้ายใจลึก ในขณะนี้เขาเกือบจะได้ลิ้มรสมันแล้ว เขาได้ต่อสู้มาตลอดทั้งชีวิตก็เพื่อโอกาสนี้เสมอมา
โรมิวลัสจึงมองไปบนท้องฟ้าสีแดงปนอะดุงดงโลหิต ดวงอาทิตย์ดวงที่สองกำลังจะลับ
มันเป็นเหมือนลูกบอลขนาดใหญ่ของเส้นขอบฟ้าที่ ส่องแสงสีฟ้าเรืองรองในช่วงเวลากลางวัน
มันเป็นช่วงเวลาที่เขาที่โรมิวลัสจะภาวนาถึงเหล่าเทพเจ้า มีเทพเจ้าแห่งพื้นพิภพธรณี เทพเจ้าแห่งมหาสมุทร
เทพเจ้าแห่งนภาอากาศ เทพเจ้าแห่งเวายุและเหนือสิ่งอื่นใด คือ เทพเจ้าแห่งสงคราม
เขารู้ว่าเขาจะต้องเอาใจเทพเจ้าทั้งหมดนั้น เขากำลังเตรียมตัวที่จะนำพาพวกทาสทั้งหลายมาบูชายันต์
และหลังเลือดของพวกเขาเพื่อเติมพลังให้กับตนเอง
คลื่นพายุซัดสาตามรอบตัวของเขา
ขณะที่พวกเขาเข้ามาใกล้ชายฝั่งโรมิวลัสไม่รอคอยผู้ใดให้รถเขือกกลงเขากระโดด ออกจากลำเรืออย่างรวดเร็ว
เมื่อหัวเรือได้เข้าเทียบกับพื้นทรายกระโดดลงมาราวีสิบฟุตและลงสู่ภาคพื้นด้วยเท้าทั้งสองตรงนั้นมันมีระดับน้ำสูงขึ้นมาจนถึง
แต่เขาก็ไม่ได้รู้สึกผะไปกับมัน

โรมิวสเดินเตร็ดเตร่ไปสู่ชายฝั่งราวกับว่าเขาเป็นผู้ครอบครองมัน รอยเท้าของเขาหนักอึ้งอยู่บนผืนทราย ทางด้านหลังของเขานั้น เหล่าทหารก็กำลังลัดเชือกเพื่อที่จะลงมา โดยมีเรือลำอื่นๆเข้ามาเทียบท่าตามมา

โรมิวสได้สำรวจผลงานของเขาทั้งหมดและยิ้มออกมา ท้องฟ้าเริ่มจะมืดแล้ว และเขาก็มาถึงชายฝั่งในช่วงเวลาที่เหมาะสม มันเหมาะที่จะเริ่มการบวงสรวงบูชายันต์

เขารู้ว่าเหล่าเทพเจ้าจะต้องรู้สึกขอบคุณเขาสำหรับสิ่งนี้ เขาหันไปหาเหล่าทหาร

"จุดไฟ!" โรมิวสตะโกนขึ้น

พวกทหารพากันลั่นลานเร่งเข้ามาก่อกองไฟขนาดใหญ่ที่มีความสูงราวสิบห้าฟุต โดยมีกองฟืนขนาดใหญ่สมอยู่ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการจุดไฟ

มันกระจายกันอยู่โดยรอบเป็นรูปร่างดาวสามแฉก

โรมิวสพยักหน้ากับนายทหาร จากนั้นพวกทหารจึงลากพวกทาสเขามาจับสับๆ คนที่ผูกมัดกันไว้ พวกเขาก็มัดอยู่กับกองฟืน โดยมีเชือกผูกเอาไว้แน่น

พวกนักโทษจ้องมองกลับมาด้วยดวงตาเบิกโพลงไปด้วยความหวาดกลัว พวกเขาก็ดร้อง ดิ้นรน ด้วยความรู้สึกสะพรึงกลัวที่เห็นว่า กองไฟได้เตรียมพร้อมไว้แล้ว และรับรู้่ว่าพวกเขากำลังจะถูกเผาทั้งเป็น

"อย่าทำช้าเลย!" หนึ่งในบรรดานักโทษกรีดร้อง "ได้โปรดเกิด! ช้าหรือ! ต้องไม่ใช่แบบนี้ อะไรก็ได้ที่ไม่ใช่แบบนี้!"

โรมิวสไม่แยแสพวกเขา เขาหันหลังให้ทุกคน เดินไปข้างหน้าหลายก้าว เขาอ้าวแขนกว้างแล้วเงยหน้าขึ้นมองยังท้องฟ้า

"โอมารัส!" เขาจะตะโกนร้อง "ได้โปรดส่องแสงมาให้พวกข้าได้เห็น ได้โปรดรับการสว่ในคืนนี้ โปรดมาอยู่กับข้าในการเดินทางสู่อาณาจักรวงแหวน ได้โปรดส่งสัญญาณให้ข้า

ให้ข้าได้รู้ว่าข้าจะกระทำการสำเร็จ!"

โรมิวสลดมือของเขาลง และ เมื่อนั้นเอง พวกทหารก็เร่งรุดไปข้างหน้า พร้อมกับจุดคบเพลิงลงบนกองไฟ เสียงร้องโหยหวนอย่างน่าสะพรึงกลัวก็ดังขึ้นมา

เมื่อบรรดาทาสทุกคนถูกเผาทั้งเป็นประกายไฟปะทุลอยออกไปทั่วทุกหนแห่ง ขณะที่โรมิวสยืนอยู่ตรงนั้น ใบหน้าของเขาก็ดูสว่างขึ้นมา ราวกับว่าเขากำลังมองดูภาพที่น่าตื่นเต้น

โรมิวสพยักหน้า จากนั้น ทหารของเขาก็นำตัวหญิงชรามาข้างหน้า ดวงตาข้างหนึ่งของเธอหายไป ใบหน้าของเธอเหี่ยวแห้ง ร่างกายของเธออัมพาต ทหารหลายนายพาตัวเธอเข้ามาใกล้บริเวณที่

หญิงชราจะโงกหน้าเข้าหากองไฟ โรมิวสเฝ้ามองดูเธออย่างอดทน เขารอคอยที่จะฟังคำพยากรณ์จากนาง

"เจ้าจะทำการสำเร็จ" นางกล่าว "เว้น แต่เจ้าจะเห็นพระอาทิตย์ทั้งสองกลายเป็นหนึ่ง"

โรมิวสปล่อยรอยยิ้มกว้าง ดวงอาทิตย์รวมเป็นหนึ่งขึ้นหรือ? มันไม่เคยเกิดขึ้นมาเป็นเวลาหลายพันปีแล้ว เขารู้สึกปิติยินดี มีความอบอุ่นไหลบ่าเข้ามาในทรวงอก นั่นคือทุกสิ่งที่เขาปรารถนาจะได้ยิน

เหล่าทวยเทพเจ้าได้มาอยู่กับเขาแล้ว

โรมิวสคิดว่าเสียดลุมวิเศษของเขา พร้อมกับขึ้นขี่ม้า เขาตะมุ้มอย่างแรง เริ่มที่จะควมม้าออกไปเพียงลำพังผ่านไปตามผืนทราย ไปตามถนนที่จะนำพาเขาไปสู่ทางข้ามฝั่งตะวันออก

ข้ามผ่านหุบเขาใหญ่ และในไม่ช้าก็จะเข้าไปถึงใจกลางของอาณาจักรวงแหวน

บทที่ แปด

เชลีสเดินผ่านไปตามส่วนที่เหลื่อของสนามรบ โดยมีอิลเลพราอยู่เคียงข้างเธอ แต่แต่ละคนสำรวจศพแล้วศพเล่า พยายามตรวจสอบดูอาการที่บ่งบอกว่ายังมีชีวิตอยู่ มันเป็นการเดินทางอันแสนยาวนานและหนักหน่วงจากเมืองซีเลเซีย ที่พวกเขาทั้งสองคนอยู่ด้วยกันมา พวกเขาติดตามกลุ่มคนหลักๆ ของกองทัพที่ได้รับบาดเจ็บและล้มตาย พวกเขาแยกออกมาจากผู้รักษาคนเจ็บท่านอื่นๆ และได้กลายมาเป็นเพื่อนสนิทกันที่ผูกพันกันจากการผ่านร้อนผ่านหนาวร่วมกัน พวกเขาจึงดูเข้าหากันได้อย่างเป็นธรรมชาติ พวกเขาเฝ้าดูกันอยู่ตลอดเวลา มีรูปร่างลักษณะคล้ายกัน บางทีที่สำคัญกว่านั้น คือ พวกเขาแต่ละคนต่างก็หลงรักผู้ชายจากราชวงศ์แม็คคิล เชลีสพบรักกับเจ้าชายริส และสำหรับอิลเลพรา แม่นางล่งเลที่จะยอมรั้งมัน แต่อิลเลพรา ก็พบรักกับเจ้าชายก็อดฟรีย์

สิ่งที่พวกเขาทำได้ดีที่สุดก็คือ พยายามติดตามกองทัพหลักให้ทัน พยายามเดินทางเข้าแล้วออกสนามรบ บุกป่าฝ่าดง เดินย่ำถนนโคลนและรักษาบาดแผลให้พวกทหารแม็คคิล การตามหาพวกเขาไม่ได้เป็นเรื่องยาก เพราะร่างพวกเขาเต็มเต็มภูมิประเทศไปทั่ว ในบางครั้งเชลีสมีความสามารถพอที่จะรักษาพวกเขาได้ แต่สำหรับหลายๆ ครั้งสิ่งที่นางและอิลเลพราสามารถทำได้ ก็คือ พั่นแผลให้พวกเขาและให้ยาอายุวัฒนะไป แล้วส่งให้พวกเขาจบชีวิตลงอย่างสงบ

มันเป็นเรื่องเศร้าสำหรับเชลีส การที่นางเป็นผู้รักษาที่มาจากเมืองเล็กๆ ในช่วงชีวิตนี้ นางไม่เคยต้องทำงานที่พบความรุนแรงเท่านี้และในสงครามที่มีขนาดใหญ่โตขนาดนี้ นางเคยทำ แต่จัดการรักษาบาดแผลจากรอยฉลอก รอยตัดและบาดแผลเล็กๆ น้อยๆ บางครั้งก็มีการรอยกัดจากตัวฟอว์ลิส แต่นางไม่เคยชินกับการนองเลือดขนาดใหญ่และความตายขนาดนี้ ต้องพบเจอบาดแผลที่มีความรุนแรงและผู้คนบาดเจ็บอย่างมาก มันทำให้นางรู้สึกเศร้าโศกอย่างสุดซึ้ง

ในอาชีพของนางแล้ว เชลีสปรารถนาที่จะรักษาผู้คนและเห็นเขามีสุขภาพดี แต่เมื่อนางเริ่มต้นภารกิจนี้จากเมืองซีเลเซีย นางไม่เคยเห็นสิ่งใดอื่นเลย นอกไปจากการนองเลือดที่ไม่สิ้นสุด เหตุใดมนุษย์เราสามารถเรื่องนี้กับคนอื่นได้? ผู้บาดเจ็บพวกนี้อาจจะเป็นลูกชายของใคร เป็นพ่อ เป็นสามีของใครก็ได้ ทำไมมนุษยชาติถึงได้โหดร้ายเพียงนี้?

เชลีสยิ่งรู้สึกหัวใจแหลกสลาย เมื่อนางไม่มีสมารถที่จะช่วยเหลือผู้คนที่นางพบปะ แต่ละคนได้ เปรียบเสมือนกับดูละม้ายจำนวนจำกัดและมันก็เป็นระยะทางไกลซึ่งนาง มีอุปกรณ์ไม่มากสำหรับผู้รักษาคนอื่นๆ ที่มาจากอาณาจักรวงแหวนก็แยกตัวกระจายตัวออกไปทั่วอาณาจักร พวกเขาเหมือนเป็นกองกำลังกองหนึ่งที่แผ่ขยายไปอย่างบางตาพร้อมกับอุปกรณ์ที่มีน้อยนิด หากไม่มีรถลากม้าหรือกลุ่มบุคคลผู้ช่วยที่เพียงพอแล้ว เปรียบกับอุปกรณ์พวกนี้คือสิ่งที่นางสามารถขนเอามาด้วยได้

เชลีสหลับตาของนางลงและหายใจเข้าลึก ในขณะที่เดินไป มองเห็นใบหน้าของผู้บาดเจ็บที่อยู่ตรงหน้า หลากหลายครั้งที่เธอรักษาทหารผู้บาดเจ็บจากแผลฉกรรจ์ซึ่งนอนร้องโอดโอยด้วยความเจ็บปวด นางมองเห็นดวงตาของเขาชำเลื่องมองมา แล้วรักษาเขาด้วยการให้ยาบาดาลที่ออกซ์ มันเป็นยาระงับความเจ็บปวดที่ได้ผลดีและเป็นยากล่อมประสาทที่มีประสิทธิภาพ แต่มันจะไม่รักษาแผลที่เป็นหนองหรือหยุดยั้งการติดเชื้อ หากไม่มีเสบียงที่เพียงพอแล้ว นี่คือนสิ่งที่นางทำได้ มันทำให้นางอยากจะร้องไห้และกรีดร้องออกมาในเวลาเดียวกัน

เชลีสและอิลเลพราถูกเข้าอยู่เหนือกับทหารผู้บาดเจ็บ พวกนางอยู่ห่างกันราวสองสามฟุต แต่ละคนก็กำลังวุ่นวายกับการเย็บแผลด้วยเข็มและด้าย เชลีสจำใจต้องใช้เข็มนี้มาหลายครั้งแล้ว เธอปรารถนาจะได้เข็มที่สะอาดอีกสักอันหนึ่ง แต่เธอก็ไม่มีทางเลือก ทหารอีกคนร้องขึ้นด้วยความเจ็บปวด ขณะที่เธอกำลังเย็บรอยแผลยาวที่บริเวณท้องของเขา

ซึ่งมันดูเหมือนจะไม่ต้องการที่จะปิดลงมาและก็ยังคงมีของเหลวซึมไหลออกมาอีก เชลีสกดฝ่ามือของเธอลงไปพยายามช่วยห้ามเลือดไม่ให้ไหลออกมา

แต่มันความพ่ายแพ้อย่างกับสงคราม หากนางมาถึงทหารผู้หนึ่งวันก่อนหน้านั้น ทุกอย่างก็จะอยู่ในสภาพดี แต่ตอนนี้แขนของเขากลายเป็นสีเขียว แล้วมันก็จะเริ่มเหมือนมีรอยแตกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

"เดี๋ยวเจ้าก็จะเป็ปกติแล้ว" เชลีสกล่าวกับเขาออกไป

"ไม่ ไม่มีทางหรอก" เขากล่าวพร้อมกับมองกลับขึ้นมายังเธอด้วยสายตาแห่งความตาย

เชลีสมองเห็นสายตาแบบนี้นับครั้งไม่ถ้วนแล้ว "บอกข้ามาเถิด ข้าจะตายหรือไม่?"

เชลีสหายใจเข้าลึกและกลืนมันเอาไว้ เธอไม่รู้ว่าจะตอบไปอย่างไรดี เธอเกลียดการที่ไม่ซื่อสัตย์ แต่เธอก็ทนไม่ได้ที่จะบอกเขาไป

"ชะตาชีวิตของพวกเราอยู่ในมือของผู้สร้าง" เธอกล่าว "มันไม่สายไปหรอกสำหรับพวกเรา ดิมนี่เกิด" นางกล่าวพร้อมก้มขี้นวดแก้มที่บรรจุน้ำที่ออกซ่อออกมาจากย่ำที่อยู่ตรงบริเวณเอว

เธอรอกลางตรังริมฝีปากพร้อมกับลูบเข้าที่หน้าผากของเขา

เขาลอกตาของไปด้านหลังพร้อมกับถอนหายใจออกมาด้วยความสงบเย็นเป็นครั้งแรก

"ซำรู้สึกดี" เขากล่าว

อีกเพียงชั่วขณะ ดวงตาของเขาก็ปิดลง

เชลีสรู้สึกถึงน้ำตาที่หลังรินอยู่ข้างแก้มและมันถูกเข็ดออกไปอย่างรวดเร็ว

อิลเลพราจัดการบาดแผลของเธอเสร็จสิ้นแล้ว

พวกเขาจึงลุกขึ้นมายังเหนียวอ่อน

แล้วพากันเดินไปตามทางที่ไม่มีที่สิ้นสุด

พวกเขาไปด้วยกัน

เดินผ่านซากศพแล้วซากศพเล่า

พวกเขาผ่านกลุ่มทหารหลักของกองทัพไป ทางตะวันออกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

"เราจะทำอะไรอยู่ตรงนี้หรือไม่? ในที่สุด เชลีสก็ถามขึ้นมาหลังจากเงยไปนาน

"ทำซี" อิลเลพราตอบ

"แต่ดูเหมือนจะไม่ใช่เป็นเช่นนั้น" เชลีสตอบ "เราช่วยเหลือคนได้เพียงน้อยนิด แล้วก็สูญเสียคนไปมากมาย"

"แล้วพวกที่มีน้อยนิด คืออะไร?" อิลเลพราโต้แย้งกลับมา "พวกเขาไม่มีคุณค่าเลย เงินหรือ?"

เชลีสกำลังใช้ความคิด

"มีซี แต่สำหรับคนอื่นล่ะ?" เชลีสปิดตาของนางลงพยายามจินตนาการถึงพวกเขา แต่ใบหน้าของพวกเขานี้เริ่มเลือนหายไปแล้ว

อิลเลพราส่ายหัวของนาง

"เจ้าคิดผิดเสียแล้ว เจ้าเป็นนักฝัน ช่างไร้เดียงสา เจ้าไม่สามารถช่วยชีวิตทุกคนไว้ได้ เราไม่ใช่คนก่อสงครามนี้ ขึ้นเราเพียงเป็นผู้เก็บกวาดหลังจากมันเกิดขึ้น"

พวกเขายังคงเดินต่อไปในความเงียบ พวกเขามุ่งหน้าไปทางตะวันออก ผ่านทุ่งที่เต็มไปด้วยซากศพ เชลีสรู้สึกเป็นสุขที่อย่างน้อยก็มีอิลเลพราเป็น เพื่อนร่วมทาง พวกเขาเป็น เพื่อนที่ช่วยกันปกป้องโยนกันและกัน และแบ่งปันทักษะการรักษาไปตลอดเส้นทาง

เชลีสรู้สึกประหลาดใจถึงความรู้กว้างขวางในด้านสมุนไพรของอิลเลพรา

มีสมุนไพรหลายตัวที่เธอไม่เคยพบเห็นมาก่อน

ส่วนอิลเลพราในทางกลับกันก็รู้สึกประหลาดใจถึงยาทาแผลที่มีความเป็นพิษ

ซึ่งมาจากการค้นพบของเชลีสจากหมู่บ้านเล็กๆของนาง พวกเขาเติมเต็มกันและกันได้เป็นอย่างดี

ขณะที่พวกเขาเดินทางไป

เมื่อมองผ่านไปยังศพอีกครั้ง

เชลีสก็นึกถึงเจ้าชายริสขึ้นมา

แม้จากสภาวะกับทุกสิ่งที่อยู่รอบตัว

นางก็มีอาจดิงพระองค์ออกจากใจได้

เหตุที่นางต้องเดินทางไกลถึงเพียงนี้จากเมืองซีเลเซีย ก็เพียงเพื่อจะตามหาพระองค์ เพื่อจะได้อยู่กับพระองค์ แต่โชคชะตาได้ทำให้พวกเขาต้องแยกจากกันเร็วเกินไป

สงครามอันโง่เง่าอันนี้ได้แยกพวกเขาออกไปคนละทิศคนละทาง

นางสงสัยว่าในเวลานี้เจ้าชายริสยังคงปลอดภัยดีหรือไม่นางสงสัยว่าสถานที่ใดกันแน่ที่พระองค์กำลังทำศึกสงครามอยู่ ใน แต่ละซากศพที่นางเดินผ่านไป นางขำเลียงมองอย่างรวดเร็วไปยังใบหน้าด้วยความหวาดกลัว

และพยายามวาดหวัง สวดมนต์ภาวนาไม่ให้ใบหน้านั้นเป็นของพระองค์ แต่ละใบหน้าที่ผ่านเข้ามา

นางถอนหายใจไปอย่างโล่งอก

อย่างไรก็ดี

แต่ละก้าวที่ผ่านไปนั้น

นางก็ยังกระแฉกระว้างและมีความรู้สึกกลัวที่นางจะพบพระองค์ที่ได้รับบาดเจ็บ

หรือแย่กว่านั้นคือ

ถึงกับความตาย นางไม่รู้ว่า นางจะอยู่ต่อไปได้หรือไม่หากเป็นเช่นนั้น

นางมีความตั้งใจที่จะตามหาพระองค์ไม่ว่าจะมีชีวิตอยู่หรือจะสวรรคต

นางได้เดินทางมาไกลถึงเพียงนี้

และนางจะไม่หันหลังกลับไป จนกว่าจะได้รู้ถึงโชคชะตาของพระองค์

"ข้ายังไม่เห็นวิแวของเจ้าชายก็อดฟรีเลย" อิลเลพรากล่าว ขณะที่ตะกอนหิน เมื่อเดินผ่านไป

อิลเลพราเคยพูดคุยกับเจ้าชายก็อดฟรีเป็นบางครั้ง

ตั้ง

แต่ที่พวกเขาแยกจากกันและเห็นได้ชัดว่า

นางรู้สึกเจ็บปวดไปกับพระองค์เช่นเดียวกัน

"ข้าก็ไม่เห็น" เชลีสตอบ

มันเป็นบทสนทนาที่มีขึ้นอย่างต่อเนื่องระหว่างเขาทั้งสอง

แต่ละคนก็รู้สึกเจ็บปวดไปกับเจ้าชายผู้ผู้หนึ่ง

เจ้าชายริสและเจ้าชายก็อดฟรี

พี่น้องที่มีความแตกต่างกันมากมาย

เชลีสไม่เข้าใจว่า

ส่วนตัวแล้วอิลเลพราเห็นอะไรในตัวเจ้าชายก็อดฟรี
เป็นผู้ชายที่ดูไร้สาระและไม่เคยทำอะไรจริงจัง
แต่ก็มีไหวพริบอย่างไม่ต้องสงสัย พระองค์ไม่ใช่ผู้ชายในแบบที่เซลีสต้องการ เซลีสต้องการผู้ชายที่มีความจริงจัง
เอาจริงเอาจัง และมีความตั้งใจอย่างแรงกล้า นางปรารถนาผู้ชายที่มีคุณสมบัติแห่งอัศวินและมีเกียรติยศ
เจ้าชายริสคือชายผู้นั้นสำหรับนาง

"ข้าไม่เข้าใจว่า พระองค์รอดชีวิตจากทั้งหมดนี้ได้อย่างไร?" อิลเลพราแล้วยังเศร้าสร้อย

"เจ้ารักพระองค์ ใช่หรือไม่?" เซลีสถาม

อิลเลพราหน้าแดงขึ้นมาและหันหนีไป

"ข้าไม่เคยกล่าวเรื่องของความรัก" นางกล่าวอย่างแก้ตัว "ข้าแค่กังวลไปกับพระองค์ เหมือนกับ

เพื่อนคนหนึ่ง"

เซลีสยิ้ม

"งั้นหรือ? แล้วทำไมเจ้าถึงไม่หยุดพูดเกี่ยวกับพระองค์?"

"ข้าหรือ?" อิลเลพราถามอย่างประหลาดใจ "ข้าไม่รู้ตัวเลย"

"ใช่ ตลอดเวลา"

อิลเลพรายกไหล่และกลับเข้าสู่ความเงียบ

"ข้าเดาว่า มีเจ้าชายคงแทรกอยู่ในรุ่มขนของข้า เพราะพระองค์ชอบทำให้ข้าโกรธ

ข้าจะต้องลากพระองค์ออกจากโรงเหล้าเป็นประจำ พระองค์ทรงสัญญากับข้าทุกครั้งว่าจะไม่ทรงกลับไป
แต่พระองค์ก็ทรงกลับไปทุกครั้ง มันทำให้ข้าเป็นบ้าจริงๆ ข้าอยากจะลากพระองค์ไปโบย ถ้าทำได้"

"นั่นคือเหตุผลที่ว่าทำไมเจ้าถึงร้อนใจกังวลตามหาพระองค์?" เซลีสถาม "เพื่อจะได้โบยพระองค์เสีย?"

ตอนนี้เป็นที่ของอิลเลพราที่ยิ้มขึ้นมา

"บางครั้งก็ไม่ใช่หรอก" นางกล่าว "บางที่ข้าก็อยากโผล่เข้าไปกอดพระองค์เช่นกัน"

พวกเขาเดินวนไปรอบเนินเขา และเข้ามาพบกับทหารชาวซิคอนหนึ่งที่นอนอยู่ใต้ต้นไม้ เขาร้องโอดโอย
เห็นได้ชัดว่าขาของเขาหัก เซลีสสามารถมองเห็นมันจากตรงนี้ด้วยสายตาที่ฝึกฝนมาอย่างดี ห่างออกไปไม่กี่ไกล
ตรงต้นไม้มีม้าสองตัวผูกอยู่

พวกเขาเร่งเข้าไปหาชายผู้นั้น

ขณะที่เซลีสกำลังดูแลบาดแผลของเขานั้น ซึ่งมันเป็นรอยแผลที่เจ็บและลึกอยู่บริเวณต้นขา
มันช่วยไม่ได้ที่นางจะสอบถามกับทหารทุกคนที่นางพบเจอ

"ท่านได้พบเห็นพวกราชวงศ์บ้างไหม?" นางถาม "ท่านเห็นเจ้าชายริสไหม?"

ทหารคนอื่นๆ ทุกคนต่างหันนี้แล้วส่ายหัวของเขา และเซลีสก็ซาชินกับความผิดหวัง ตอนนี้นางก็คิดว่า
จะได้คำตอบที่เป็นเชิงปฏิเสธ

แต่นางถึงกับต้องประหลาดใจที่ทหารผู้นั้นพยักหน้าอย่างหนักแน่น

"ข้าไม่ได้ซีมีร่วมกับพระองค์ แต่ข้าเห็นพระองค์ ใช่แล้ว แม่หญิง"

"พระองค์ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่? พระองค์บาดเจ็บหรือไม่? ท่านรู้หรือไม่ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน?"

นางถามด้วยหัวใจเต้น นางยึดข้อมือของชายคนนั้นไว้แน่น

เขาพยักหน้า

"ข้ารู้ว่าพระองค์มีภารกิจพิเศษ เพื่อนำดาบกลับคืนมา"

"ดาบอะไรหรือ?"

"ดาบแห่งโชคชะตา"

นางจ้องมองอย่างเกรงขาม ดาบแห่งโชคชะตา ดาบแห่งตำนาน

"ที่ไหนหรือ?" นางถามอย่างสิ้นหวัง "พระองค์อยู่ที่ไหน?"

พระองค์ทรงเดินทางไปยังทางข้ามฝั่งตะวันออก

ทางข้ามฝั่งตะวันออก เซลีสกำลังใช้ความมืด นั้นมันอยู่ห่างออกไปไกล ไกลมากๆ

มันไม่มีทางที่พวกเขาจะไปทางนั้นจากการเดินเท้า ไม่ใช่จากสถานที่แห่งนี้และถ้าหากเจ้าชายริสอยู่ที่นั่น
พระองค์คงต้องตกอยู่ในอันตราย พระองค์ทรงต้องการนางเป็นแน่แท้

ขณะที่นางดูแลทหารคนนี้เสร็จสิ้นแล้ว นางจึงมองออกไปและสังเกตเห็นว่า มีม้าสองตัวผูกเอาไว้ตรงต้นไม้
จาก อาการบาดเจ็บจากการขาหักของชายผู้นี้ มันเป็นไปได้เลยที่เขาจะขึ้นขี่มาได้

ม้าสองตัวนี้ก็จะไร้ประโยชน์สำหรับเขา และในไม่ช้า พวกมันก็จะต้องตายหากไม่ได้รับการดูแล

นายทหารมองเห็นดวงตาของนางที่จ้องมองพวกมัน

"นำพวกมันไปเถิด แม่หญิง" เขาเสนอ "ข้าไม่ต้องการพวกมันหรอก"

"แต่มันนี่เป็นของเจ้า" เธอกล่าว

"ข้าชิมมันไม่ได้ ไม่ใช่แบบนี้ ท่านควรจะเอามันไปใช้ประโยชน์ นำมันไปเกิด ออกตามหาเจ้าชายริส มันเป็นหนทางอันยาวไกลจากตรงนี้ และท่านก็เดินเท้าไปไม่ได้ ท่าน ได้ช่วยเหลือข้าเอาไว้อย่างมาก ข้าจะไม่ตายอยู่ตรงนี้ ข้ามีอาหารและน้ำเพียงพอสำหรับสามวัน แล้วก็จะมีคนออกตามหาข้า มีพวกหน่วยสอดแนมมาแถวนี้ตลอดเวลา ได้โปรดนำพวกมันไปเกิด"

เซลีสจับเขาที่ข้อมือของเขาย่างแน่นนอน

เพื่อส่งผ่านความรู้สึกซาบซึ้งใจกลับไปนางหันไปหาอินดีด้วยความดีใจเดียว

"ข้าต้องไป ข้าจะต้องออกตามหาเจ้าชายริส ข้าเสียใจ ที่นี้มีม้าเพียงสองตัว
เจ้าจะเอาม้าอีกตัวหนึ่งไปที่ใดก็ได้ ถ้าเจ้าต้องการ ข้าจำเป็นต้องข้ามทั้งอาณาจักรวงแหวน
ผ่านไปยังทางข้ามฝั่งตะวันออก ข้าขอโทษที่ข้าจะต้องจากเจ้าไป"

เซลีสขึ้นขี่ม้าของนางและนางก็ต้องประหลาดใจที่เห็นอิลเลพรา เร่งมาข้างหน้า นางขึ้นขี่ม้าอีกตัวข้างๆ
อิลเลพราเอือมไปเหยียบดาบสั้นแล้วตัดเชือกที่ผูกม้าทั้งสองออกจากต้นไม้

นางหันไปหาเซลีสและยิ้ม

"เจ้าคิดว่าจากเรื่องทั้งหมดที่เราผ่านมาด้วยกันนี้ ข้าจะปล่อยให้เจ้าไปเพียงลำพัง หนึ่งหรือ?" นางถาม

เซลีสยิ้มตอบ

"ข้าเดาว่า ไม่" นางตอบ

แล้วพวกเขาทั้งสองคนก็เตะม้า ออกไปเร่งรีบไปตามถนน มุ่งหน้าไกลออกไปทางตะวันออก
ไปในสักที่หนึ่งที่เซลีสภาวนาว่า มันจะนำทางนางไปสู่เจ้าชายริส

บทที่ เก้า

พระนางเกรวินโดลินทรงลดพระวรกายลงต่ำ ลดพระหนุของพระนางจากการปะทะของสายลมและหิมะ ในขณะที่ทรงมุ่งหน้าเดินทางผ่าน หุ่นสีขาวที่ไม่มีขอบเขต โดยมีสเต็ฟเฟ่นอยู่เคียงข้างพระองค์ โครห์นเดินอยู่แนบพระบาท พวกเขาทั้งห้าได้เดินทางกันมาหลายชั่วโมงแล้ว ตั้งแต่ข้ามผ่านหุบเขาใหญ่แล้วเข้ามาสู่ดินแดนนี้เธอร์เวิลด์ พระนางเกรวินรู้สึกเหน็ดเหนื่อย ทรงรู้สึกเจ็บปวดบริเวณกล้ามเนื้อ กระเพาะของพระนางก็เจ็บปวด ความเจ็บปวดที่ชัดเจนที่ผ่านเข้ามายังพระองค์ตอนนี้ และเป็นอยู่บ่อยๆ คือ ในขณะที่ทาร์กในพระครรภ์ขยับตัว มันเป็นโลกของสีขาวที่มีหิมะตกอยู่อย่างไม่ลดละ ทรงปัดมันออกจากดวงพระเนตร ดูเหมือนจะไม่มีใครหยุดพักใดๆ ภายใต้ขอบฟ้า ภาพแห่งภูมิประเทศก็ดูเหมือนซ้ำซากเดิมๆ ไม่เปลี่ยน พระนางเกรวินรู้สึกราวกับว่าพระองค์ได้เดินมาจนถึงสุดขอบโลกแล้ว

มันยังรู้สึกหนาวเย็นมากกว่าเดิม แม้ว่าจะมีผ้าขนสัตว์อยู่ แต่พระนางเกรวินโดลินทรงรู้สึกถึงความหนาวเย็นได้ผ่านเข้าไปถึงกระดูกด้านในและพระหัตถ์ก็รู้สึกชา

พระองค์ทอดพระเนตรมองเห็นคนอื่นๆ ตัวหนาวสั่นเช่นกันทุกคนต่างต่อสู้กับความหนาวเย็นและพระองค์ก็เริ่มสงสัยว่า แต่ ไม่มีอะไรที่เป็นจุดสนใจใดๆ ในขอบฟ้านี้เลยและพวกเขาจะตามหาอาร์กอนได้อย่างไร มันไม่มีทางสะกดรอยติดตามไปได้ ไม่เห็นซึ่งหนทางใดๆ พระนางเกรวินรู้สึกจมดิ่งอยู่กับความสิ้นหวัง ในขณะที่พระนางทรงหมดความคิดว่า พวกเขา กำลังมุ่งหน้าไปที่ใดกัน

ทั้งหมดที่พระองค์ทรงทราบคือพวกเขากำลังมุ่งหน้าไกลออกมาจากหุบเขาใหญ่ และเดินทางขึ้นเหนือออกไปไกลขึ้น ถึงแม้ว่าพวกเขาจะตามหาอาร์กอนเจอแล้ว พวกเขาจะปลดปล่อยเขาได้อย่างไร? เขาจะสามารถเป็นอิสระได้หรือไม่?

พระนางรู้สึกราวกับว่าพระองค์ได้เดินทางมายังสถานที่ที่ไม่เหมาะสมสำหรับมนุษย์ มันเป็นที่เหนือธรรมชาติมิใช่ สำหรับพวกพ่อมดแล้วพวกดรูอิด มันมีพลังลึกลับของเวทมนตร์ที่พระองค์ทรงไม่เข้าใจ พระองค์ทรงรู้สึกราวกับว่าพระองค์ได้รูล้ำเข้ามาที่นี่

พระนางเกรวินทรงรู้สึก ถึงความเจ็บปวดเสียดแทงขึ้นมาในช่องท้องและทรงรู้สึกว่าพระทาร์กบิดตัวไปมาหลายต่อหลายครั้ง แต่ครั้งนี้มันรุนแรง จนพระนางแทบจะหมดลมหายใจ พระองค์ทรงก้าวสะดุด ไปชั่วขณะหนึ่ง

พระองค์ทรงรู้สึกถึงมือที่เข้ามาจับบริเวณข้อพระกรที่ให้ความมั่นใจและทำให้พระนางรู้สึกมั่นคง "ฝ่าบาท พระองค์สบายดีไหม?" สเต็ฟเฟ่นถามขึ้นและให้รับเข้ามาอยู่ข้างพระนาง

พระนางเกรวินทรงปิดพระเนตรสุดหายใจลึก ดวงเนตรเบิกขึ้นจากความเจ็บปวดและทรงพยักหน้ากลับไป ทรงหยุดอยู่ชั่วขณะและวางพระหัตถ์ลงตรงช่วงท้องและรอคอย เห็นได้ชัดว่าทาร์กในพระครรภ์ก็รู้สึกไม่มีความสุข ที่ต้องมาอยู่ที่นี่ เจกเช่นเดียวกับพระองค์

พระนางเกรวินทรงประทับยืนอยู่ชั่วขณะ หายใจเข้าลึก จนกระทั่งความเจ็บปวดได้ผ่านพ้นไป พระนางทรงสงสัยอีกครั้งว่าทรงคิดผิดกับการเสี่ยงภัยมาที่นี่ แต่พระองค์ทรงคิดถึงธอร์และปรารถนาจะช่วยให้เขาพบกับชัยชนะ

พวกเขาต่างเริ่มเดินอีกครั้ง ในขณะที่ความเจ็บปวดได้บรรเทาลงไปแล้ว

พระนางเกรวินโดลินไม่ได้มีความกลัวเกี่ยวกับทาร์กเท่านั้น แต่เป็นสำหรับคนอื่นๆ ด้วยในสถานะเช่นนี้พระองค์ทรงไม่ทราบว่ พวกเขาจะอยู่กันได้นานเท่าใดและทรงไม่ทราบว่าพวกเขาจะสามารถบวกกับไปได้ใน

นี้พวกเขาต้องติดอยู่มันเป็นดินแดนที่แปลกไม่คุ้นเคยที่ไม่มีแผนที่ และ มองไม่เห็นทางสิ้นสุด

ท้องฟ้าแดงแต่มีไปด้วยแสงสีม่วง ทุกอย่างทาบทาไปด้วยสีเหลืองอำพันและสีม่วง มันทำให้พระองค์ยิ่งรู้สึกหลงทิศหลงทางมันไม่มีเวลากลางวันหรือกลางคืนที่นี่ มี แต่เพียงการเดินทางอย่างไม่มีที่สิ้นสุดไปสู่ความเว้งว้างไร้สิ่งใด

อะเบอร์ธอลพูดถูกว่านี่เป็นโลกอีกโลกหนึ่งอย่างแท้จริง เป็นที่แห่งหุบเหวหิมะและความว่างเปล่า

เป็นที่ที่รกร้างว่างเปล่าที่สุดที่พระองค์เคยทรงพบเห็นมา พระนางเกรวินทรงหยุดชั่วขณะเพื่อสุดลมหายใจ

จนพระนางรู้สึกอบอุ่นขึ้น

มีมือที่ให้ความมั่นใจวางลงบนช่วงท้องของพระองค์และทรงรู้สึกประหลาดใจกับความอบอุ่นนั้น

พระองค์ทรงหันไปเห็นอลิสแตร์ยืนอยู่เคียงข้างพระองค์ นางวางมือลงบนช่วงท้อง พร้อมกับมองมายังพระนางด้วยความกังวล

"พระองค์ทรงมากับพระบุตร" เธอกล่าวขึ้น มันเป็นเหมือนด้อยแกลงมากกว่าคำถาม
พระนางเกร็นโดลินทรงจูงกลับไปให้เธอ ทรงรู้สึกตกตะลึงที่เธอรู้
โดยเฉพาะในขนาดนี้ช่วงพระอุทรของพระองค์ยังคงดูแบนราบ
พระองค์ทรงไม่เหลือพละกำลังที่จะเก็บความลับนี้อีกต่อไป อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงพยักหน้ารับ
อลิสแตรพยักหน้ากลับไปอย่างรู้เท่าทัน
"เจ้ารู้ได้อย่างไร?" พระนางเกร็นโดลินถาม
แต่อลิสแตรตั้งมั่นด้วยการปิดตาหายใจเข้าลึก แล้ววางฝ่ามือของนางลงบนพระอุทร
ราชินีเกร็นโดลินทรงรู้สึกสบายขึ้น ทรงรู้สึกได้รับการรักษาจากความอบอุ่นที่แผ่เข้ามาสู่พระนาง
"เป็นพระบุตรที่ทรงมีพละกำลังมาก" อลิสแตรกล่าว ในขณะที่ดวงตายังคงปิดอยู่ "ทรงกลัว
แต่ไม่ได้ประหลาด พระองค์จะทรงสบายดี ข้ากำลังดึงความกลัวของพระองค์ออกมา
ณ บัดนี้"

พระนางเกร็นโดลินทรงรู้สึกถึงคลื่นแห่งแสงและความอบอุ่นที่ผ่านเข้ามาสู่พระองค์
ในไม่ช้าพระนางทรงรู้สึกว่าได้ทรงกลับมาแข็งแรงดังเดิม
พระนางเกร็นโดลินทรงรู้สึกท่วมท้นไปด้วยความซาบซึ้งใจและความรักที่มีต่ออลิสแตร
พระนางรู้สึกใกล้ชิดกับเธอในรูปแบบที่ไม่สามารถอธิบายได้
"ถ้าไม่รู้จะขอบคุณเจ้าอย่างไรดี" พระนางเกร็นโดลินถาม ในขณะที่ประทับยืนขึ้น
ทรงรู้สึกเหมือนเป็นปกติอีกครั้งหนึ่ง ในขณะที่อลิสแตรยกมือของเธอออก
อลิสแตรก็ม้วนหัวลงตัวอย่างนอบน้อม
"มันไม่มีอะไรจะต้องขอบคุณข้าพระองค์เลย" นางตอบ "นี่คือสิ่งที่ข้าควรทำ"
"พระองค์มิได้ทรงบอกพวกเรว่า กำลังมีพระครรภ์ ฝ่าพระบาท" อะเบอร์ธอลกล่าวอย่างเคร่งขรึม "หากข้ารู้
ข้าจะไม่มีทางแนะนำให้ท่านเดินทางมานี้"
"ฝ่าบาท ข้าพระองค์ไม่รู้เรื่องนี้เลย" สเต็ฟเฟนกล่าว
พระนางเกร็นโดลินทรงยกไหล่อย่างเสียไม่ได้
ทรงไม่ต้องการดึงความสนใจทั้งหมดมาสู่พระบุตรของพระองค์
"ใครเป็นพระบิดาฉันหรือ?" อะเบอร์ธอลถาม
พระนางเกร็นโดลินรู้สึกไม่แน่วพระทัย ในขณะที่พระองค์ตรัสคำนั้นออกมา
"ธอร์กริน"
พระนางเกร็นโดลินทรงรู้สึกเหมือนถูกฉีกออกเป็นเสี่ยงๆ
พระองค์ทรงรู้สึกถึงคลื่นแห่งความผิดที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อธอร์ สำหรับวิธีการกล่าวลาจาก
พระนางทรงมีความรู้สึกปั่นป่วนเกี่ยวกับเชื้อสายของพระบุตร พระองค์ทรงระลึกถึงใบหน้าของแอนโดรนิคัส
พร้อมกับมีอาการสั่นด้วยความกลัว
อะเบอร์ธอลพยักหน้ารับ
"เป็นเชื้อสายที่ยอดเยี่ยม" เขาตอบ "ท่านทรงมีนักรบอยู่ในนั้น"
"ฝ่าบาท ข้าขออุทิศชีวิตเพื่อปกป้องพระบุตรของท่าน" สเต็ฟเฟนกล่าว
โครห์นเดินเข้ามาเอียงหัวของเข ชบลงบนพระอุทร พร้อมกับเลียอีกหลายครั้งและคร่ำครวญ
พระนางเกร็นโดลินทรงตื่นตัวไปกับความเอืออริและความอนุเคราะห์ส่งเสริม
ทันใดนั้น โครห์นก็หันไป แล้วทรงเสียงคำรามอย่างเกรี้ยวกราดซึ่งทำให้พวกเขาทั้งหมดต้องตกตะลึง
เขาก้าวไปข้างหน้าหลายก้าวไปอย่างหิมาที่ตกลงมายังมองไม่เห็นทางข้างหน้า ขนของเขาลุกชัน
เขามองไปยังหิมาและ มองข้ามพวกเขาไป
พระนางเกร็นโดลินและคนอื่นๆต่างมองกันและกันอย่างสับสน พระนางเกร็นโดลินทรงมองหาบางสิ่งในหิมา
แต่ไม่สามารถทอดพระเนตรเห็นสิ่งใด พระองค์ทรงไม่เคยได้ยินโครห์นคำรามเกรี้ยวกราดเช่นนั้นมาก่อน
"มันคืออะไรหรือโครห์น?" พระองค์ตรัสถามอย่างประหลาด
โครห์นยังคงคำรามต่อไปเดินไปข้างหน้าทีละน้อยและพระนางเกร็นโดลินทรงรู้สึกระวนกระวาย
ทรงลดพระหัตถ์ลงจับเข้ากับดาบสั้นที่อยู่ตรงบันพระองค์ ในขณะที่คนอื่นๆ
ก็ลดมือลงมาจับกับอาวุธของตนเช่นกัน
พวกเขาต่างรอคอยและเฝ้าดู
ท้ายที่สุด สิ่งที่ยออกมาจากหิมาอันหนาวเหน็บคือ ฝูงสัตว์ประกาศนั้บสืบทัว พวกมันดูน่าหวาดกลัว
และเป็นสี่ขาทั้งตัว ดวงตาเป็นสีเหลืองและมีสี่ขาที่ยาวยาวสีเหลืองซึ่งมันยาวกว่าขาของหมาป่า
พวกมันมีร่างที่ใหญ่กว่าโครห์นและ แต่ละตัวมีหัวกับเขี้ยวที่ยาวราวหนึ่งฟุต พวกมันออกมาในระดับต่ำ

มาอย่างมั่นคงและปล่อยเสียงที่ดูร้ายออกมา
มันก็กระจายตัวเป็นครึ่งวงกลมในวงกว้าง

เมื่อเข้ามาใกล้กลุ่มของพวกเขา

"ลอร์ด" อะเบอร์ธอลกล่าวด้วยความกลัวพร้อมกับก้าวไปข้างหลัง

พระนางเกวินโดลินทรงได้ยินเสียงกังวานของโลหะ

ขณะที่สเตฟเฟนกำลังชักดาบของเขาออกมา

อะเบอร์ธอลฉวยไม้เท้าไว้ด้านหลังด้วยมือทั้งสอง

ในขณะที่อิลิสเตร์เพียงแต่ยืนอยู่ตรงนั้น

นางมองพุ่งออกไปอย่างแรงกล้า

พระนางเกวินโดลินทรงกำดาบสั้นเอาไว้แน่น

พระองค์เตรียมพร้อมที่จะสละพระชนม์ชีพเพื่อปกป้องพระบุตรแห่งพระนาง

โครห์นไม่ยอมเสียเวลาจากการชู้คำรามเกรี้ยวกราด

เขามุ่งหน้าเข้าปะทะเริ่มการโจมตี

เขากระโดดขึ้นไปยังกลางอากาศแล้วฝังเขี้ยวของเขาลงบนลำคอของลอร์ด

ถึงแม้ว่ามันจะตัวใหญ่กว่า

แต่โครห์นมีความเด็ดเดี่ยวที่จะปลุกปล้ำให้มันล้มลงมา พร้อมกับคำรามใส่ เสียงของพวกมันช่างดเกรี้ยวกราด

ในขณะที่พวกมันหมุนตัวหลายครั้ง

ในไม่ช้าหิมะก็เปโระเปื้อนไปด้วยสีแดง

และพระนางเกวินโดลินรู้สึกโล่งพระทัยที่เห็นว่า มันคือเลือดที่มาจากตัวลอร์ด โครห์นมีชัยชนะ เขาล้มมันลงได้

ลอร์ดตัวอื่นๆกระโดดเข้ามาใส่

พวกมันสองตัวกระโจนเข้ามายังโครห์นอย่างรวดเร็ว

ขณะที่ตัวอื่นๆมุ่งหน้าเข้าจัดการพระนางเกวินโดลินและคนอื่นๆ

สเตฟเฟนวิ่งมาด้านหน้าเหวี่ยงดาบของเขาลงบนลอร์ดตัวหนึ่งที่มุ่งมายังพระนางเกวินโดลิน

เขาหมายที่จะตัดหัวของมันให้ได้หนึ่งในสอง

แต่นั่นก็ทำให้เขามีช่องว่างไว้การกำบัง

ลอร์ดอีกตัวหนึ่งกระโจนเข้ามาหาเขาและฝังเขี้ยวของมันลงบนแขนของสเตฟเฟน

สเตฟเฟนกรีดร้องลั่น

เมื่อเลือดของเขาพุ่งออกมาเป็นสาย ในขณะที่เจ้าสัตว์ร้ายล้มเขาลงกองบนพื้น

พระนางเกวินโดลินทรงก้าวมาข้างหน้าด้วยดาบสั้นและทรงแทงมันลงยังด้านหลังของลอร์ด

มันโง่งหลังพร้อมกับร้องลั่น

มันยังคงฝังเขี้ยวชุดหนึ่งในแขนของสเตฟเฟนขณะที่หัวอีกอันหนึ่งหันกลับมา

เพื่อเข้ากัดพระนางเกวิน

การบิดตัวของมันเพียงพอที่จะทำให้สเตฟเฟนหลุดเป็นอิสระ

และ

เมื่อพระนางเกวินล่าถอยไป

ทรงถือดาบสั้นไว้ด้านหลังด้วยพระอาการสั่นเทา

สเตฟเฟนได้เรียกพลากำลังกลับคืนมา พร้อมกับใช้ดาบของเขาตัดหัวของมันออกทั้งสองหัว

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.